

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10

ΕΤΟΣ Α'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΕΠΤΑ 70
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΝΗ . . » 95

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον της Μητροπόλεως
 Ἄριθ. 26

ΤΕΥΧΟΣ 11

ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚ. Γ. ΠΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(186 α. 174)

Σ. τ. Δ. Δημοσιεύοντες πάνυ ευχαρίστως τὴν κατωτέρω μελέτην περὶ Ἀραβικῆς ποιήσεως ἐγκρίτου ὁμογενοῦς ἡμῶν καὶ λογίου, εἰδικῶς δὲ ἀσχολουμένου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Παλαιογραφίᾳ ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ευχαριστίας μας αὐτῷ τε καὶ τῷ ἐν Κύπρῳ φιλομούσῳ συνδρομητῇ ἡμῶν κ. Πατίστᾳ ὅστις πλὴν τῶν εὐγενῶν ὑπὲρ τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» ἐνεργειῶν τοῦ προσέθετο εἰς τὴν σύνταξιν τούτου σεβαστῶν συνεργάτην καὶ γνωστὸν διὰ τὰς τοιοῦτου εἴδους μελέτας του οὐ μόνον τῇ Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑσπερίᾳ.

ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΗΤΟΙ

ΠΕΡΙ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ΥΠΟ

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΜΜΟΧΩΣΤΩ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Διατελῶν πρόεδρος τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας ἐφετείου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὴν ἐκεῖσε διαμονήν μου ν' ἀναδιφήσω τε καὶ ἐκμελετήσω τὰς ἐν αὐτῇ βιβλιοθήκᾳ καὶ ἰδίως τὴν τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων αὐτῆς, ἐν ἣ μεταξὺ πλείστων κεκολωμένων ἀκαλλῶν καὶ συνήθως ἀχρονολογητῶν μαγριπινῶν χειρογράφων ἀνεῦρον παρ' ἐλπίδα καὶ τινὰς κυλίνδρους, ἣ εἰλητάρια πάντῃ ἀγνώστους, διαφυγόντας μὲν εὐτυχῶς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἀσιανολόγων ἐπέχοντας δὲ πολλὴν τὴν σημασίαν ἐν τῇ ἀσιατικῇ καὶ ἰδίως τῇ μαγριπινῇ ποιήσει τε καὶ παλαιογραφίᾳ.

Προτιθέμενος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἄλλοτε γραφομένων μου νὰ διαλάβω ἐν ὀλίγοις καὶ περὶ τῶν μαγριπινῶν τούτων χειρογράφων δίκην αὐθεντικῶν, οὕτως εἶπεν, ἀρχαιοτύπων πρόσφορον ἡγοῦμαι ἵνα προτάξω τινὰ περὶ κυλίνδρων χάριν πλειοτέρας διασαφήσεως.

Κύλινδρος ἢ εἰλητάρια κυρίως ἢ εἰλητάρια καὶ κοινῶς εἰλητάρια ἢ τυλικτάρια καλοῦνται τὰ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκ παύρου, διφθέρας ἢ μεμβράνης ἀρχαῖα βιβλία. Κατὰ τὴν ἄκρην τῆς μεμβράνης ταινίας ἦν προσηλωμένη στρογγύλη τις ράβδος ἐκ πολυτίμου ξύλου ἢ ἐλέφαντος ὁ μὲν αὐτὸν καλούμενον μετὰ κεφαλῶν τῶν ἀκρῶν τῶν μετώπων ἢ κεράτων κεκοσμημένον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διὰ χρωμάτων, ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Περὶ τὴν ράβδον ταύτην ἐτυλίσσετο ἢ ταινιῶδες βιβλίον, πορφυροβαφὴς ἔστιν ὅτε, ἐδένετο διὰ λυρίου καὶ ἐτίθετο καθ' ὕλην ἐν ἐζωγραφημέναις θήκαις.

Κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ εἰληταρίου προσερράπτοντο τμήματα διφθέρας κεχρωματισμένης, ἐφ' οὗ ἐγγράπτο τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου. Ὅθεν ὑπὸ τοιοῦτον σχῆμα μεταξὺ ἄλλων χειρογράφων ἀνεῦρον τὰ ἐξῆς ἀραβικὰ ποιήματα γεγραμμένα διὰ γραφῆς μαγριπινῆς καλουμένης Χάττι γαρπούς. Τὰ ἀραβικὰ ταῦτα ποιήματα ὀνομάζονται Σεπάϊ Μουαλλακάτ οὗ

¹ Ὅρα «Ἀνατολικὸν Ἀστέρ» ἐφημ. Κων/πόλεως περὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρβαρίας ἀριθ. 905, 906 καὶ 907.

² Ὅρα Περιοδ. τοῦ ἐν Κων/πόλει Ἑλλ. Φιλόλ. Συλλόγου τόμ. Β' σελ. 285—286 αὐτοῦ. τόμ. Γ' σελ. 68, 69 περὶ τῆς διαφόρου

Μουζεχιπάτ ἦτοι ἐπτὰ ἀνηρημένα καὶ κεχρυσωμένα. Οἱ ποιηταὶ τῶν ἐπτὰ τούτων ποιημάτων εἶνε ὁ Ἀμρουλκαῖς², Τάραφα, Λεπίζ, Ἀμρούϊ-βέν-Κελοῦμ, Χαρέη, Ζοχαῖρ καὶ Ἀνταρα³. Τὰ περιφημότερα ταῦτα ἐπτὰ ἀραβικὰ ποιήματα ἐγράφησαν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωάμεθ καὶ ἐκ τῆς ἀναρτήσεως αὐτῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ ναῶ τῆς Καάδας ἐπεκλήθησαν Μουαλλακάτ⁴. Οἱ Ἀράβες ἐκαλλιέργησαν αἰεποτε τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἠγάπησαν τὴν ποιήσιν καὶ ἐτίμησαν τοὺς ποιητάς. Εἰς Σούκ Οὐχάζ, μίαν τῶν ἀγορῶν τοῦ Χέτζρ ἐκτὸς τῶν ἐβδομαδιαίων πανηγύρεων, ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἑτέρα πανήγυρις διαρκούσα ἐπὶ μῆνα.

Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, προσήρχοντο ποιηταὶ πανταχόθεν τῆς Ἀραβίας, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ ποιήματα αὐτῶν διακρινόμενα ὄχι ἐπὶ βόμῳ λέξεων, ἀλλ' ἐπὶ ἰσχύϊ τέχνης καὶ ψάλωσι τὰ ἐπη τῶν, ἀμιλλώμενα κατὰ τὴν καλλιέπειαν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου. Ἦτο ποιητικὸς διαγωνισμὸς⁵, οὕτινος κριταὶ ἦσαν γραφῆς τῶν ἀσιατικῶν ἔθνῶν ἡμετέραν πραγματεῖαν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὄρ. καὶ τὸ Journal Asiatique ἔτος γ' τῆν Bibliotheca Arabo—Sicula Michele Amari, Hadji Khalifa ἐν τῷ περιούσιῳ αὐτοῦ συγγράμματι Miftah esseadet, ὡς καὶ De Hammer Histoire del Empire ottoman τομ. 47. 48.

¹ Ὅρα περὶ ποιητῶν le koran traduction Kazimirski, καὶ ἑλλ. μεταφράσιν Κορανίου ὑπὸ Γερασίμου Ι. Πεντάκη κεφ. κ' 223, 225.

² Τὰ ποιήματα τοῦ Ἀμρουλκαῖς καλοῦνται λαμβδὰ, διότι οἱ οἱ στίχοι τοῦ ποιήματος αὐτοῦ λήγουσιν εἰς λαμβδὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ἐπελήθησαν πρὸ καιροῦ καὶ ἀσχολεῖσθε εἰς τὴν διὰ μεταφράσεως ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ.

³ Ὅρα Ἀραβο-γαλλικὸν λεξικὸν κ. κ. Α. de Biberstein Kazimirski, τὸ μέγα Λεξικὸν Minincki καὶ Τουρκο-Γαλλικὸν Bianchi ἐν τοῖς κυρίαις ὀνόμασι.

⁴ Περὶ τῶν ἐπτὰ τούτων ποιημάτων Μουαλλικάτ πραγματεῖται ἐν τῷ γνωστῷ συγγράμματι αὐτοῦ ὁ Δ. Ρ. Arnold καλουμένῳ Garmina Antiquissima Arabum ἐν τῷ σοφῷ αὐτοῦ προλόγῳ ποιεῖται μνείαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ μετεχειρίσθη ἐν μορφῇ προδοικῆσεως Κώδικας τινάς, οἵτινες εἰσιν οἱ ἐξῆς: Α' Κώδικς Τύπτης ἐξουσίας, οὗ τὴν περιγραφὴν εὑροῖς ἂν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Ἀμρούϊ-βέν-Κελοῦμ, ἐν ᾧ ἀναφέρονται ἦ τε πλοκῆ τῶν ποιημάτων καὶ αἱ ποικιλίαι τῆς γραφῆς. Β' Κώδικς Βερολίνο, ἀπόγραφον νεώτερον, ὡς φαίνεται, γενόμενον Τουρκικῇ χειρὶ. Γ' Κώδικς Ροι-διγέρου λίαν ἐπιμελῶς ἐξεργασμένος, ὅστις ἐγράφη τῇ χειρὶ τοῦ Ἀχμέτ πέν Ἀβδουλλάχ-βέν-Σαῖδ. Δ' Κώδικς Παρισινός, οὗτος ἐγένετο ἐπὶ τῆς Καλιουτείας ἐκδόσεως καὶ εἶνε μέγα βοήθημα τοῖς ἐνασχολουμένοις περὶ τὰ ποιήματα τοῦ Μουαλλεκὰτ, τοιοῦτος δὲ τυγχάνει καὶ ὁ τοῦ Hammer.

⁵ Ἐξέστω μοι παρενεῖρας δίκην συμβολῆς πρὸς τέρψιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὅτι τοιοῦτος ποιητικὸς διαγωνισμὸς ἔλαβε χώραν, κατὰ τὴν ἐπίσημον ὀθωμανικὴν ἱστορίαν Ζαρέχ. Ἐν δ ε ρ σ ὕ ν η Χ ο υ μ α γ ι ο ὖ ν ἐπὶ τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ Σουλτάν Μαχμούτ. Ὁ ζείμνηστος οὗτος Σουλτάνος ἐραστὴς διατελῶν τῆς ὀθωμανικῆς ποιήσεως καὶ ἐνθερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀθωμανικῆς φιλολογίας (βελιγάτῃ Ὄσμᾶν), ἐξέδωκε διαταγὴν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀυτοκρατορίᾳ προσκαλῶν τοὺς ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους αὐτοῦ ποιητὰς ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Κων/πόλει ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Τόπ Καπού γενησόμενον ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. καὶ ἀπάντων τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους τῶν ἐπὶ παιδείᾳ διακρινόμενων. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει ταύτῃ προσήλθον πανταχόθεν τοῦ κράτους οἱ ποιηταί, καὶ κατὰ ἀνακτορικὴν διαταγὴν, ἐνήρησαν τὰ ποιήματα αὐτῶν εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος τῆς αἰθού-

πολυάριθμοι ἀκροαταί, πολῖται καὶ βεδουῖνοι. Εἰς τὸν ἰκανώτερον ἐπεφυλάσσετο, ὡς βραβεῖον, νὰ ἴδῃ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα γεγραμμένα χρυσοῖς γράμμασι καὶ ἀνηρημένα εἰς τὸν ἀρχαιότερον ναὸν τῆς Καάδας ἐν Μέκκα.

Ἡ ποίησις ἐν τῇ Ἀραβίᾳ δὲν διετήρησε, καθὰ λέγει ὁ περιώνυμος Γερμανὸς ἀσιανολόγος Zenker ἐν τῷ κλασικῷ διτόμῳ αὐτοῦ συγγράμματι Bibliotheca Orientalis, τὴν ἰσχυρὰν αὐτῆς πρωτοτυπίαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ἐνθα ἢ Ἀραβικὴ γλῶσσα διεδόθη καὶ ἐξηπλώθη μετὰ τοῦ Ἰολάμ, ἀφ' οὗ χρονολογοῦνται αἱ ἀρχαιότεραι συλλογαὶ τῆς ποιήσεως καὶ ἰδίως τῶν ἀσματῶν. Ἐν τῇ ἀραβικῇ ποιήσει ἐξέχει τὸ ὕψος καὶ μεγαλεῖον, ἄπερ πολλάκις καταφθάνουσιν εἰς τὰ ὕψατα ὄρια τῆς δαιμονίου ἀσιατικῆς φαντασίας. Ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ γλῶσσῃ ὑπάρχει τόση καταπλοικότης καὶ ὑπεροχὴ ὕψους καὶ μεγαλείου, ὅσον ἐν τῇ ἀραβικῇ, ἣτις ἀνέρχεται εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ ὕψους¹ μεταξὺ τῶν ἀρχαιότερων καὶ νέων γλωσσῶν.

Ἐν τῇ προσωδίᾳ τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως τόνος καὶ τονισμὸς δὲν ὑπάρχει· ὁ τόνος ἰσοδυναμεῖ τῷ χρόνῳ, τὰ μέτρα αὐτῆς εἰσιν ὅμοια τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ποιήσει καὶ ἀραβιστὶ καλοῦνται ὡς ἐξῆς: 1) Τὸ Χαζέτζ, περιέχον πέντε ἄλλα εἶδη. 2) Τὸ Ῥέμλ, περιέχον τρία εἶδη.

3) Μεσιζορί ἐν εἶδος. 4) Τὸ Μουσερίχ, ὅπερ ἔχει συνήθως βραχεῖς πόδας. 5) Τὸ Μουτζετίς. 6) Τὸ Χαφίφ. 7) Τὸ Μουτεκαρίπ, ὅπερ ἐν τῇ ἀραβικῇ προσωδία σύγκειται ἐκ τῆς λέξεως τετράκις φάιλουν. 8) Τὸ Σερέι. 9) Τὸ Ῥουβαί τετράστιχον.

Συντομίαι χάριν παραλείπομεν τὸ διάγραμμα τῶν ἀνωτέρω μέτρων. Τὰ ἐπτὰ ταῦτα ποιήματα εἰσιν ἄλλα κενήλια ἱερά καὶ γεγραμμένα ἰδιαιτέρως ἕκαστον ἐπὶ Περιγᾶμνης ἢ διφθέρας, ἣτις ἐστὶ χάρτης τραχύτερος καὶ ὑποδεέστερος τῆς μεμβράνης κατασκευαζόμενος ἐκ διφθέρας αἰγῶν ἢ προβάτων.

σῆς τῶν ἀνακτόρων. Μεταξὺ τῶν προσελθόντων ποιητῶν ἦτο καί τις ποιητὴς διάσημος ἐκ Κύπρου καλούμενος μουφτεζαδὲ Χιλμὴ ἐφένδης² κατὰ τὸ τουρκικὸν ἔθιμον ὤφειλεν ἕκαστος ποιητὴς νὰ κανίση τὸ ἀνηρημένον ποίημα αὐτοῦ δι' ἀμβρότου ἢ ἀρωματικῆς καὶ βαρυδύμου οὐσίας πρὸς τέρψιν τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος. Ὁ Κύπριος οὗτος ποιητὴς ἀντὶ εὐδύμου τινὸς οὐσίας ἐκάπνισε τὸ ἀνηρημένον ποίημα αὐτοῦ δι' ἀκρίδος προσεπιλέγων ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξῆς ἡμίστιχον:

Γκε του ρδὶμ βέντα Κίπρισ δὲν μ ο ὕρη θ ε ς π ά τ ζιράτ.

(ἦτοι ἔφερον ἐκ Κύπρου ὡς μύρμηξ πόδα ἀκρίδος)

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ στίχου τούτου ἐκίνησε μεγάλως τὴν περιέργειαν τῆς Α. Μ. ἐπὶ τῇ ἐξόχῳ εὐφύᾳ τοῦ ποιητοῦ τούτου. Ὅθεν προσεκάλεσε τὸν ποιητὴν Χιλμὴ ἐφένδη παρ' αὐτῶν, ἡμείψατο αὐτὸν θαυσιλῶς καὶ ἔστειλε τὰ ποιήματα αὐτοῦ χαροποῖς ἔπεισι καὶ βραβεῖοις. Τὰ ποιήματα ταῦτα κεχρυσωμένα διὰ χρυσοῦν πλαισίων καὶ δι' ἐξόχου γραφῆς Τα α λ ι κ ἀνήρηται χάριν κοσμητικῆς μέχρι σήμερον ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τῶν ἀνακτόρων Τόπ Καπού, ἣτις καλεῖται Δι θ ά ν η Σ ο υ α ρ ά (αἰθουσα τῶν ποιητῶν).

¹ Ἐκτοτε οὐδαὶς τῶν ὀθωμ. ἀνακτόρων ἐποίησατο ποιητικὸν διαγωνισμὸν.

² Περὶ ὕψους τοῦ ἑλλ. λόγου, ὡς καὶ τῶν ἀσιατικῶν ἔθνῶν ἐπραγματεύθημεν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀναγνώματι ἐν τῷ ἐν Κων/πόλει Ἑλλ. Φιλόλ. Συλλόγῳ καὶ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ ἐφημ. «Ἀνατολικῷ Ἀστέρ» ἀρ. 1450—1460.

Ἐκτὸς τῶν ἐπτὰ τούτων ποιημάτων ἐν χειρογράφοις ἀνεῦρον καὶ ἕτερον χειρόγραφον, φέρον ἐπιγραφὴν Ἐκασιδεῖ Λαχλαχί, γεγραμμένον ἐπὶ παύρου ἢ βύβλου· ὁ χάρτης οὗτος κατασκευαζόμενος ἐκ τοῦ ἔσω φλοιοῦ καλᾶμης φυομένης ποτὲ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ἐν Βαβυλῶνι, ἦν λίαν εὐφθαρτος ἀλλ' ἐν κοινῇ χρήσει, καθὼ εὐτελέστερος καὶ προσιότερος τοῖς πᾶσι.

Τὰ ποιήματα τοῦ διασήμου μαγριπινῶν ποιητοῦ καλουμένου Λαχλαχί εἰσιν ἀνεκδοτα καὶ ἄγνωστα τοῖς πολλοῖς, ἄτε γραφέντα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀραβίδι φωνῇ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μαγριπινῇ γραφῇ, παρεμφερεῖ τῇ ἀρχαιοτάτῃ κουφικῇ. Τὰ ποιήματα αὐτοῦ διαιροῦνται εἰς λυρικά, ἐπικά καὶ ἐρωτικά· ἔγραψε δὲ περὶ καταπίεσεως τῶν λαῶν, περὶ τιμῆς, ὡς καὶ περὶ ἔρωτος.

Ὁ Λαχλαχί εἶνε φαιδροεῖμων ποιητὴς ἐκχέων λάδρωσ τὸν χεῖμαρρον τῆς ποιητικῆς φαντασίας του καὶ διὰ τῆς καταπληκτικότητος αὐτοῦ κατακλητὴ ἠδέως τοὺς ἀναγνώστας.

Τὰ ποιήματα ταῦτα καταρχὰς δυσκολευθέντες μεγάλως ν' ἀναγνώσωμεν ἠναγκάσθημεν νὰ παραλάβωμεν ἐπίκουρον ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἡμῶν τὸν Σεῖχουλ Βελέτ Ἀλῆ ἐφένδη ἐλ Κέρκενι, ἄνδρα ἀρχαιομαθῆ παρὰ μαγριπινῶν. Τῇ συνεργασίᾳ τοῦ εἰρημένου κατωρθώσαμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ ποθομένου. Οὕτως οὖν μετάφρασιν τῶν ποιημάτων τοῦ Λαχλαχί ἐπιφυλαττόμεθα προσεχῶς νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τῷ περὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρβαρίας ἱστορικῶ καὶ τοπογραφικῶ συγγράμματι ἡμῶν¹. Τὸ ἐρωτικὸν ἔσμα τοῦ Λαχλαχί φέρει ὡμὰς εἰς ἐντυπώσεις θελκτικὰ καὶ εὐαρέστους ἀναμνηρεῖς τῆς μαθητιώσης ἡλικίας· τὴν στιγμὴν ταύτην φέρομεν ἐν τῷ νῦ ἡμῶν τὰς περὶ ἔρωτος στροφὰς τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους². Ἐὰν ὁ Λαχλαχί ὑπολείπεται πολὺ τοῦ Σοφοκλέους, οὐχ ἦττον ὁμως συμφωνεῖ ἐν πολλοῖς ἐν τῷ περὶ ἔρωτος ἔσματι αὐτοῦ.

Ἐπιτραπήτω μοι λοιπὸν νὰ παραφράσω αὐτὸ καὶ ἔστω τὸ προσφερόμενον διὰ τοὺς περιέργους εὐάρεστον τεμάχιον εἰς πνευματικὴν αὐτῶν ἀπόλαυσιν ἐκ τοῦ μεγάλου δειπνοῦ τῆς Σοφοκλείου ποιήσεως:

Ἐρωσ, ἀκατανίκητε εἰς πάσας σου τὰς μάχας,

Ἐρωσ, πλουσίους τυραννεῖς κ' εἰς τὰς θαλάσσας τρέχεις

καὶ εἰς καλύδας γεωργῶν, κανεῖς δὲν σ' ἀποφεύγει,

Οὔτε θεὸς ἀθάνατος οὔτε θνητῶν τὸ γένος,

ἀλλ' ἀπαντες τρελλαινόνται, ὅταν ἐσένα ἔχουν.

Δικαίους παραφέρεις οὐ ἀδικον γνῶμην νάχουν.

Διὰ κακὰ, σὺ καὶ ἐδῶ τοὺς συγγενεῖς ταράττεις

καὶ εἰς διχόνοιαν αὐτοὺς ἐμβάλλεις καὶ ἐρίζουν.

Νικᾷ ὁμως ὁ ἴμερος ὁ σπινθηροβολῶν

ἐκ τῶν βλεφάρων τῆς καλῆς καὶ θελεγκλίνου ὕμνης,

διότ' εἶνε συμπάρεδρος θεσμῶν μεγάλων κ' ἔχει

συνπαίζουσαν τὴν ἀμαχον θεᾶν τὴν Ἀφροδίτην.

¹ Ἀποσπάσματα τῆς ἀνεκδοτοῦ ταύτης συγγραφῆς ἡμῶν ἐδημοσιεύσαμεν ἄλλοτε ἐν ταῖς ἐφημερίαις Κων/πόλεως, Νε ο λ ό γ ω, Ἀνατολικῷ Ἀστέρ καὶ Τύπῳ.

² Σοφοκλέους Ἀντιγόν. 781—800.

Ἔτερον χειρόγραφον καλούμενον Γαζέλι Χαφηζά ἦτοι ὠδαὶ τῆς Χαφηζά ἀνεκδοτὸν ἢ λέξις Γαζελ σημαίνει ὠδὴ ὡς καὶ ποίημα ἐρωτικὸν ἢ βακχικὸν συγκείμενον ἐκ 5 ἢ τὸ πολὺ 18 στίχων:

Ἐν Ἀραβίᾳ οἱ ἀπαγγέλλοντες ἐρωτικὴν ὠδὴν ἐκαλοῦντο Γαζέλ Χάν· τοιοῦτον ὄνομα κατ' ἐξοχὴν ἔφε-
ρεν ἡ περιώνυμος Χαφηζά, ἣτις θεωρεῖται ἄλλη Σαπφώ.

Ἐκτὸς τῶν ὠδῶν τούτων ἔγραψε καὶ διάφορα ἐπιτύμ-

Ἔτερον ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιτυμβίων:

- « Ὡ ματαιότης τοῦ κόσμου τούτου
- « Ὡ ἀπατηλὸν καὶ πρόσκαιρον ἔσθαι!
- « Ἄρα γε ἐπαναπαύεσαι, ἄνθρωπε;
- « Στήριξεσαι ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου;
- « Οὐδενὶ ὁ κόσμος ὑπελείφθη,
- « Οὐδενὸς ἡ ἐξουσία διαρκῆς διετέλεσεν.
- « Γεῦθητι τοῦ καρποῦ τοῦ κήπου τῆς ζωῆς
- « Δεήθητι τοῦ Θεοῦ, φεῦ! ἀπέλλυσαι!

ΗΑΪΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ (*1822-1874)

βια (Μερασὴ) ἐξ ὧν μεταφράζομεν τινὰ τὰ περὶ ματαιότητος τοῦ κόσμου ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

- « Ἐπειδὴ ὁ ἀσταθὴς οὗτος κόσμος οὐδενὶ ἐστὶν αἰώνιος,
- « Πρόσελθε (διαβάτα), ἀνάγνωε ἐν εὐλαβείᾳ ἕνα φατιχὰν
[μὴ σιγήσῃς·
- « Ἴδὲ ἐν συναίσθησει τὸν τάρον τοῦ Μωάμεθ· λάβε παρά-
δειγμα.
- « Πᾶσα πνεύη φθαρτὴ ἐστί, μόνος ὁ Θεὸς ὑπάρχει ζῶν καὶ
ἀθάνατος.»

Ἔτερον χειρόγραφον Δηθάνη Λεϊλά ἦτοι συλλογὴ ποιημάτων Λεϊλάς. Ἡ συλλογὴ αὕτη πραγματεύεται περὶ θρόνης καὶ περὶ χαρᾶς. Ἡ δαιμόνιος αὕτη ποιήτρια ἔχει ἑξαλλοὺν ποιητικὸν ὕψος καὶ πολλάκις ἐξέρχεται ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ φαίνεται ὑπέπετις εἰς τὸν ἰδανικὸν κόσμον, ἐξ οὗ ἀρύεται ἄρχας ιδεώδεις καὶ καθίσταται φασίμβροτος.

Ἔτερον χειρόγραφον Ἐλκασαϊτ Ἀλῆ-βέν - Ἀβί Γαλίπ, πραγματευόμενον περὶ θεολογίας καὶ φιλοσο-

φίας ὁ ἀρκευθὴς οὗτος ποιητὴς διαπρέπει ἐπὶ ζωρᾶ εἰκονίσει χαρακτήρων καὶ ψυχολογικῆ ἀναλύσει καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπίᾳ. Τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦτο ποίημα χαιρεῖ μεγάλῃν σπουδαιότητα παρὰ τοῖς μαγριπνοῖς, διότι ὁ ἀνὴρ, καθὰ ἐπληροφόρηθῃ παρ' ἀνδρὸς εἰδικοῦ περὶ τὴν μαγριπινὴν φιλοσοφίαν, διέπρεψε μεγάλως ὡς φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ καλοῦσιν αὐτὸν ὑπάτον τῶν φιλοσόφων (οὐλαΐχουκεμα).

Τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἑμίμετρος γραμματικῆ τῶν κανόνων τῆς ἀραβίδος φωνῆς, ἐν χειρογράφῳ ἀνεκδότῳ τὸ ἀρ-

γου ἡμῶν παρῶμεν ἐκ τοῦ κλασικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀμήρου τῶν Περωῶν ποιητῶν Σααδῆ καλουμένου Ῥο-δοκῆπου τὸ ἐξῆς τετράστιχον ἀναφερόμενον ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ:

- « Θαρροῦντες ἐλαλήσαμεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι!
- Καρποὺς μελέτης ἐμβριθοῦς ἐξήνεγκαν τὰ χεῖλη.
- « Ἄν δέ τις μεταξὺ ἡμῶν εἰσέτι ἀμφιδάλλῃ
- Τὸ βῆμα τοῦτο παρελθὼν, ἠδύτερον ἅς ψάλλῃ.»

Η ΜΑΓΔΑΛΛΗΝΗ ΜΕΤΑΝΟΟΥΣΑ

χαῖον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε περίεργον, διότι τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι πρὸ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τῶν γραμμάτων τὰ πάντα ἐψάλλοντο καὶ τὰ πάντα ἐγράφοντο διὰ ποιήσεως ἢ δι' ἐποποιίας.

Τοσαῦτα τότε νῦν ἐν πρωτοτύπῳ ἀποσιπῶντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκδότου συγγραφῆς καὶ δημοσιεύοντες περὶ τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως ἐξ ἀνεκδότων μαγριπινῶν παλαιογραφικῶν χειρογράφων ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἀσιανολόγων.

Οὐδόλως ἀποθαρροῦντες ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐρ-

ΤΟ ΕΘΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς δῶρα τῆς πρωτοχρονίας, καὶ ὁμιλοῦν συχνὰ ἀγνοοῦντες οἱ πλείστοι τὴν ἔννοιαν. Ἴσως δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν ν' ἀναγνώσουν τὰς ἐπομένας γραμμὰς εἰς αὐτὰ ἀναφερόμενας καὶ λάθωσι μίαν ἰδέαν. Ἡ λέξις étrenne, παράγεται ἐκ τοῦ λστικικοῦ strenae, καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς εὐρίσκειται μεθ' ἐνὸς s étrennes. Λέγουσιν ἐτι ὁ Τάτιος (βασίλευς τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν δευτὸν αἰῶνα Π. Χ.) λαδῶν ὡς καλὴν εὐχὴν κλάδους κεκομμένους ἐξ ἱεροῦ δάσους ἀφιερωμένου εἰς τὴν

Θεάν Strenna ή Strenia (δηλ. Θεάν της δυνάμεως), τούς προσέφερε τήν πρώτην ημέραν τοῦ ἔτους καθιερώσας οὕτω τὸ ἔθιμον τοῦτο δούς καὶ τὸ ὄνομα strenae εἰς αὐτὰ τὰ δῶρα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Θεᾶς ταύτης ἧτις προστάτο κατά τήν τελετὴν τῶν δῶρων τῆς πρωτοχρονιάς.

Ὁ Belligen ἐπίσης εἰς τὰς ἐτυμολογίας του ὁμιλεῖ ὡς ἑξῆς. «Ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης τοῦ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐωρτάζετο ἐν Ῥώμῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Janus. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἐστελλον ἀμοιβαίως τήν ἡμέραν ἐκείνην δῶρα ἅτινα ὠνόμαζον strenae. Τὸ ἔθιμον εἶχεν εἰσχωρήσει ἀπὸ τὸν Βασιλέα Τάτιον συντροφον τοῦ Ῥωμύλου κτήτορος τῆς Ῥώμης ὅταν ἐπορεύθη πρῶτος νὰ συνάξῃ εἰς τὸ δᾶσος τῆς Θεᾶς trenea τούς εὐτυχεῖς κλάδους οἵτινες ἦσαν οἰωνοὶ τοῦ νέου ἔτους. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθετον συναντώμενοι εἰς τούς χαιρετισμούς των εὐχάς, ἵνα διέλθωσι τὸ ἔτος ἐν εὐτυχίᾳ.» Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τῶν δῶρων τῆς πρωτοχρονιάς καὶ τῶν εὐχῶν ἃς ἀπευθύνουν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου ἔτους.

ΠΕΓΚ — ΣΕΙΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε τεῦχος 10)

VI

Τὸ σκότος κατελάμβανε τὸν κήπον, ἀόριστοι δὲ θόρυβοι πτερύγων ἐπλήρουν τὰ δένδρα καὶ τὰ μεγάλα λείρια ἅτινα ὡσαύτως ὄρωσερὰ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἐκκλινον ἐτι ὑπὸ τὴν αὔραν εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν νυκτερινῶν ὤρων. Πέριε τῆς σκιάδος οὐδεὶς ψίθυρος ἐκτός τοῦ τῆς πηγῆς ἀποσταζούσης ἐντὸς τῆς λεκάνης μετὰ τῶν λάμπων τῶν ἀστέρων ἐντὸς ἡμεροῦντος ὕδατος.

Μακράν, μόνον ἠκούετο τὸ ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ βῆμα τῶν ἵππων καὶ ὁ ἄφωνος ψίθυρος τοῦ πλήθους τοῦ συντροφεύοντος τὸν καταδικασθέντα.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν· ἐρυθρότης τις τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως ἐδείκνυε τὴν διὰ τὴν τιμωρίαν προετοιμασμένην καὶ φωτισμένην θέσιν.

Δύο στρατιῶται εἶχον μείνει εἰς τὴν θύραν τοῦ Καμ-Σι. Ὅτε τὸ βῆμα τῶν ἵππων τῶν συντρόφων των ἐχάθη εἰς τινὰ ἀπόστασιν, ἀφῆκαν τὸν σοφόν, τὸν ὅποιον ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των εἶχε κρατήσει δέσμιον εἰς τὴν ἰδίαν του κατοικίαν μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ καταδικασθέντος, καὶ μετὰ ταῦτα πηδῆσαντες ἐπὶ τῶν ἵππων των ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.

Ὁ Καμ-Σι μείνας μόνος, ὡς ἄφρων, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας του, τὴν κεφαλὴν κενὴν σκέψεων ἐπὶ στιγμὴν ἔχων συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τοῦ Γιαῶ ἀπολεσθέντος, ὤφειλε τοῦλάχιστον νὰ σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν. Δὲν θὰ ἠκολούθησεν ἄρα γε τὸν σύζυγόν της; Ἐτρέξε διὰ τοῦ ἤδη σκοτεινοῦ κήπου μέχρι τῆς σκιάδος καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ δωματίου. Οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη. Ἐκάλεσε:

— Πεγκ-Σεῖν!

Εἶτα ὤθησε τὴν θύραν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἢ σελήνης ἔρριπτε σινδόνα φωτός· μετὰ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, ὁ Καμ-Σι ἐβάδιζε πρὸς τινὰ μορφὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων καὶ εἰς τὰς πτυχὰς εὐλυγίστου ἐσθῆτος, ἧτις ἦτο ἢ μετὰ μεγάλων ἀνθέων γαμήλιος ἐσθῆς τῆς Πεγκ-Σεῖν.

Ἐνόμισε τὴν νέαν κόρην λειπόθυμον κατόπιν τῶν σπαρτακάρδιων ἀποχαιρετισμῶν, καὶ ἐκκλινεν ἵνα τὴν ἐγείρῃ εἰς τούς βραχιόνάς του.

Ἐπειτα αἰφνιδίως ἐνώπιον τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἐν πλήρει φωτὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Γιαῶ, Γιαῶ.

Ὁ νεανίας ἔκαμε βραδείαν τινὰ κίνησιν· τέλος ἀποσειῶν τὴν ἐκ τοῦ ὀπίου προελθοῦσαν νάρκην, ἠγέρθη παρετήρησε τὸν σοφὸν μετὰ τεθορυδημένον ὕφος ἐρωτῶν αὐτὸν μετὰ τὸ ἐνοστικτὸν φοβεροῦ κινδύνου.

— Ἡ Πεγκ-Σεῖν;

Ἦτο ὄρθιος· εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Καμ-Σι οἱ ὑπηρέται ἐδραμον.

Αἱ λαμπάδες ἀνήφθησαν, καὶ ὁ Καμ-Σι παρετήρησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἢ Πεγκ-Σεῖν εἶχε γράψῃ πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ. Ὁ Γιαῶ τὸ ἀνέγνωσε μετὰ τῶν χειρῶν του ταυτοχρόνως μετ' αὐτόν.

«Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Γιαῶ. Τὸν συνίστα εἰς τὸν πατέρα. Ὡς εἶχεν εἰπῆ εἰς τὸν Σιάγκ ἠγγόνου βλέποντες τὸν Γιαῶ καὶ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ποῦ ἦτο ὁ ἴσσις, ποῦ ἦτο ὁ μαργαρίτης. Ὁ δῆμιος ὤφειλε νὰ ἀπατηθῆ. Ὁ Γιαῶ θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ διαφύγῃ». Ὁ Γιαῶ, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς ἰκεσίας τοῦ Καμ-Σι ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, διέταξε νὰ ἐπιστάξωσιν ἕνα ἵππον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόλιν ἐλπίζων νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ παραδοθῆ ἵνα σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν.

Ὁ Καμ-Σι δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου ἄφ' ἑαυτοῦ, διότι αἱ θύραι τῆς πόλεως ἐμελλε νὰ ὦσιν ἰσχυρῶς κλεισμέναι κατὰ ταύτην τὴν ὥραν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἦτοίμασε μίαν ἐκ τῶν παλαιῶν ἀμαξῶν τοῦ τόπου, καὶ διέταξε τὰ πάντα διὰ μέλλουσαν ἀναχώρησιν.

Ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Γιαῶ τὴν ἰδίαν νύκτα πρὸς τινὰ λιμένα τῆς ἐπαρχίας.

Ἐκλαίε διὰ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ἀλλὰ ἠθέλε νὰ διαφυλάξῃ καὶ τὸν Γιαῶ.

Αἱ προγνώσεις του ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐπάνοδον τοῦ τελευταίου τούτου δὲν διεψεύσθησαν. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ νεανίας ἐπανῆλθεν ἀσθμαίνων καὶ ἐξηντημένος.

Οὔτε αἱ ἰκεσὶαι οὔτε αἱ κραυγαὶ του οὔτε τὸ ἑκατοντάκις προφερθὲν ὄνομά του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς πύλας τῆς πόλεως.

Ἀπίσθησε τὸν σοφὸν ὅστις τῷ ὠμίλει περὶ ἀναχωρήσεως, καὶ μετὰ ἀνεπίσημα ὀφθαλμοῦς καὶ τεταμένον τράχηλον παρετήρη, ἤκουε. Μέγας θόρυβος ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως· καὶ ἤχοι τοῦ Γόγγου κατεσπευσμένοι, ἔκαμον τὸν ἀέρα νὰ πάλλῃ. Ἠκούοντο κραυγαί, κλαγγὴ ὄπλων, μυκηθμοί, ὅμοιοι τῶν τῆς μαινομένης θαλάσσης, θόρυβος πεισματῶδων συμπλοκῶν. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ οὐρανοῦ ἢ ὑπεράνω τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως διεσκορπίσθη.— Τὸ πᾶν ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ Καμ-Σι.

— Πεγκ-Σεῖν, Πεγκ-Σεῖν, ἐφώναζεν ἀπελπιστικῶς ὁ Γιαῶ μετὰ λύσσαν ἀνίσχυρον.

Ἐμείνεν ἐκεῖ, βεθυθισμένος, κεκλιμένος ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς, κατασχίζων τὸ στήθος διὰ τῶν ὀνύχων του, ἀναμένων! . . . Τί ἀνέμενε; Οὐδέν, οὐδέν πλέον!

Ὁ Καμ-Σι κατηφῆς τὸ παρετήρη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σοφοῦ δὲν εἶχον πλέον δάκρυα.

X

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος εἶχε κινήσῃ, ἀπολιθωθέντες ἐν θανασίμῳ σιγῇ, φῶς ἐρουθρόν, κατ' ἀρχὰς λίαν ἀσθενές, κατόπιν ταχέως μεγεθυνθέν, τούς κατέλαθεν αἰφνιδίως.

— Εἶνε λοιπὸν ἡμέρα; ἠρώτησεν ὁ σοφός.

Ὁ Γιαῶ ἠγέρθη, μεγάλη κίνησις ἐγένετο ἐν τῇ ἐξοχῇ πέριε τῆς οἰκίας. Μορφαὶ διαγραφόμεναι μέλαιναί, ἐπὶ τοῦ λάμποντος ἐδάφους ἐκινούντο, ἔτρεχον πρὸς τὴν πόλιν.

— Πάτερ, δὲν εἶνε ἡ ἡμέρα, εἶπεν ὁ Γιαῶ. Ἐλθέ, παρατήρησον.

Μακρὰ γλῶσσα φλογὸς ἐδακνον τὸν κοτεινὸν οὐρανὸν ἀναμινύουσαι ἐρυθροὺς σπινθηράς· εἰς τὴν μεμακρυσμένην ἀκτινοβολίαν τῶν ἀστέρων. Ἦτο ἡ ὑψηλὴ συνοικία τοῦ Λιπενγφοῦ ἧτις ἔκαίε.

Ἡ ἀμαξία τοῦ Καμ-Σι ἦτο ἐτοίμη πρὸ πολλοῦ. Οἱ ἵπποι, ἀνυπόμονοι ἐκτύπων διὰ τῶν ποδῶν τὰς πλάκας τῆς αὐλῆς. Ὁ Γιαῶ ἔλαβε τὸν σοφὸν διὰ τοῦ βραχιόνος, τὸν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἤρπασε τὰς ἠνίας καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ μαστιγίου ἐκίνησε τοὺς ἵππους οἵτινες ἀνεχώρησαν ἐσπευσμένως. Ἡ καρδιά τοῦ Γιαῶ ἐπαλλε μέχρι συντριβῆς.

Ἐπορεύετο, ἐπορεύετο ταχέως, ἐτι μᾶλλον ταχέως, οὐδὲν μὲν ἐλπίζων, ἀλλὰ κατεχόμενος ὑπὸ ἐκτάκτου σπουδῆς.

Πολὺ πλῆθος ἐβάδιζε πλησίον τῆς ἀμάξης, σιωπηλὸν καὶ σπευδόν.

Ἐφάσαν οὕτως εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Ταύτην τὴν φορὰν ἦσαν ἀνοικταὶ καίτοι ἡ νύξ διήρκει ἐτι καὶ ἐφαίνοντο ὡς ὄπαί καμίνου. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰσοχῆς ἐκινούντο ὅμοιοι πολυάριθμοι, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Γιαῶ ἐνόμισεν ὅτι ἐφώναζον τὸ ὄνομά του. Ἐμελλε νὰ ὠθήσῃ τοὺς ἵππους καὶ νὰ διέλθῃ τὴν θύραν ὅτε ἐμποδίσθη ὑπὸ πλήθους ἐξερχομένου ἐν θορύβῳ ἐκ τῆς πόλεως. Ἐν τῷ μέσω τοῦ πλήθους τούτου, ἤλαυνον τινὲς ἑπιπποὶ διαφόρως ὠπλισμένοι περιφρουροῦντες παλαγγεῖον. Αἱ κραυγαὶ Γιαῶ, Γιαῶ, ἐγένοντο λίαν διακριτικαί.

Ὁ σοφὸς ἐφοβήθη διὰ τὸν υἱὸν του καὶ ἠθέλησε νὰ ἀπισθοδρομήσῃ. Ἄλλ' ὁ Γιαῶ δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἄντι ν' ἀποφύγῃ τὸ πλῆθος τοῦτο ἔπερ ἴσως ἠπείλει τὴν ζωὴν του, ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἔτρεξεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· εἰς τὴν πρώτην σειρὰν, ἐνώπιον τοῦ παλαγγεῖου, ἀνθρωπὸς τις ἐβάδιζε· τὸ γαλήνιον πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει εἰς τὴν λάμπιν τῶν δάδων.

— Σιάγκ.

Ὁ ἱερεὺς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἧτις ἦτο ἢ τοῦ Γιαῶ.

— Ἐλθέ, λέγει.

Καὶ ὡθὼν ἑαυτὸν πρὸς τὸ παλαγγεῖον τῷ ἐδείξε τὴν Πεγκ-Σεῖν, τὴν Πεγκ-Σεῖν ζῶσαν· ἀποσπασθεῖσαν τῶν δημίων ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Τσάνγκ καὶ ἀνευφημηθεῖσαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γιαῶ· ἐπαναγομένην δὲ ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν οἶκον τοῦ σοφοῦ.

Ἡ πόλις ἦτο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των. Ἡ πτώσις τῆς δυναστείας τῶν Μίνγγ εἶχε προκηρυχθῆ. Πρὸς ἐνθύμησιν τῆς δόξης τοῦ Τσάνγκ ἠθέλησαν ἵνα ὁ Γιαῶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Καὶ ὁ Γιαῶ ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦ πατρός του. . . .

Ἄλλ' οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μακροῦ βίου του γλυκύτερον τοῦ ἔρωτος τῆς Πεγκ-Σεῖν ἐν τῇ ἡρέμῳ κατοικίᾳ τοῦ σοφοῦ ὑπὸ τὰς εὐώδεις σκιάδας τοῦ κήπου μετὰ τῶν λευκῶν λειριῶν.

Τοιαύτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Γιαῶ καὶ τῆς Πεγκ-Σεῖν, ἧτις ἀνεγράφῃ ἐντελῶς, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τῆς ὀγδόης σελήνης τοῦ ἔκτου ἔτους Κοκανγγ-σοῦ.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

ΤΟΡΚΟΥΕΜΑΔΑΣ

Φίλιππε Κύριε Ἰγγλέση

Εἰς τὴν προτροπὴν Ἰγγλῶν νὰ ποστειλῶ διὰ τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν Σας ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἐμοῦ γενομένης μεταφράσεως τοῦ τελευταίου ἀριστοτελικοῦ τοῦ πολιοῦ τῆς Γαλλίας ποιητοῦ ὑπέκων, πέμπω Ἰγγλῶν σήμερον τοιοῦτο ἐκ τῆς Π σκηνῆς τοῦ ἔκτενους αὐτοῦ προλόγου. Ὁ Τορκουεμάδας εἶνε γνωστός, πιστεύω, τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μουσείου, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὁ Hugo, ὡστε περιττολογία θέλει ἐκληφθῆ, εἰ ἂν εἴπωμεν περὶ αὐτῶν. Μόνον ἄλλως τοῦ Τορκουεμάδα τὸ ὄνομα φέρει εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀναγνώστων τὸ σκοτεινὸν καὶ φρικῶδες μέρος τῆς Ἰστορίας τῶν χρόνων τοῦ Μεσαίωνα ἐξ οὗ ἠντλήσεν ὁ ποιητὴς τὸν μῦθόν του, περιβαλὼν τὸν ἥρωά του διὰ τῶν μελαντέρων χρωμάτων καὶ ἐξεικονίσας τὸσφ ἐπιτυχῶς τὴν παράδοσον ἐντὸς καὶ πρωτότυπον ψυχῆν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὀπίου διεχεῖτο πανταχοῦ ἡ φρικὴ καὶ κρουροῦ θανάτου ὁ παγετός. Ἀρκεῖ ἐν τούτοις νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ μέρος, ὃ ἐξελεξάμεθα διὰ τὸ Ἄττικόν Μουσεῖον, εὐρομέν—μετὰ τὸ δημοσιεῖσθαι πρὸ τινος ὑρ' ἡμῶν ἐν τῷ Ἐσπέρω—ὡς τὸ μόνον κατάλληλον διὰ περιοδικόν, τὸ μὲν διότι παρέχει εἰκόνα τοῦ ἥρωός μας, πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δόξης του, ὅτε ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς οἰστρηλατούμενος ἢ καὶ τρελλὸς μοναχός, ὃ μὲλλων νὰ σπείρῃ τὸν θάνατον εἰς τοσαύτας μυριάδας θνητῶν· τὸ δὲ διότι δίδει εἰκόνα τινὰ τῆς τότε καταστάσεως τῶν μονῶν καὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐξήλειφον ἀπὸ τῆς γῆς οἱ ἅγιοι πατέρες τοὺς θεωρουμένους ἐπιβλαβεῖς αὐτοῖς καὶ δι' οὗ θὰ ἐξηλείφετο καὶ ὁ μονομανὴς Τορκουεμάδας, ἂν μὴ δύο περιπαθεῖς νεανικαὶ καρδίαι, ὁ Σάγκος καὶ ἡ Ρέζα, ἐσώζον αὐτόν, κατὰ δάφην μοῖραν, ἵνα αὐτοὺς μὲν παραδώσῃ πρὸς σωτηρίαν των εἰς τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, ἀποστείλῃ δὲ ἐς Ἄδου τοσαύτας μυριάδας θνητῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ θρησκείας.

Ἄλλὰ ἐξετάθημεν, νομίζω, πέρα τοῦ θέματος, διὸ καὶ καταστρέφομεν τὸν λόγον, νομίζοντες, ὅτι τάνωτέρω δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μικρὰ εἰσαγωγή δημοσιευομένου ἀποσπάσματος.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

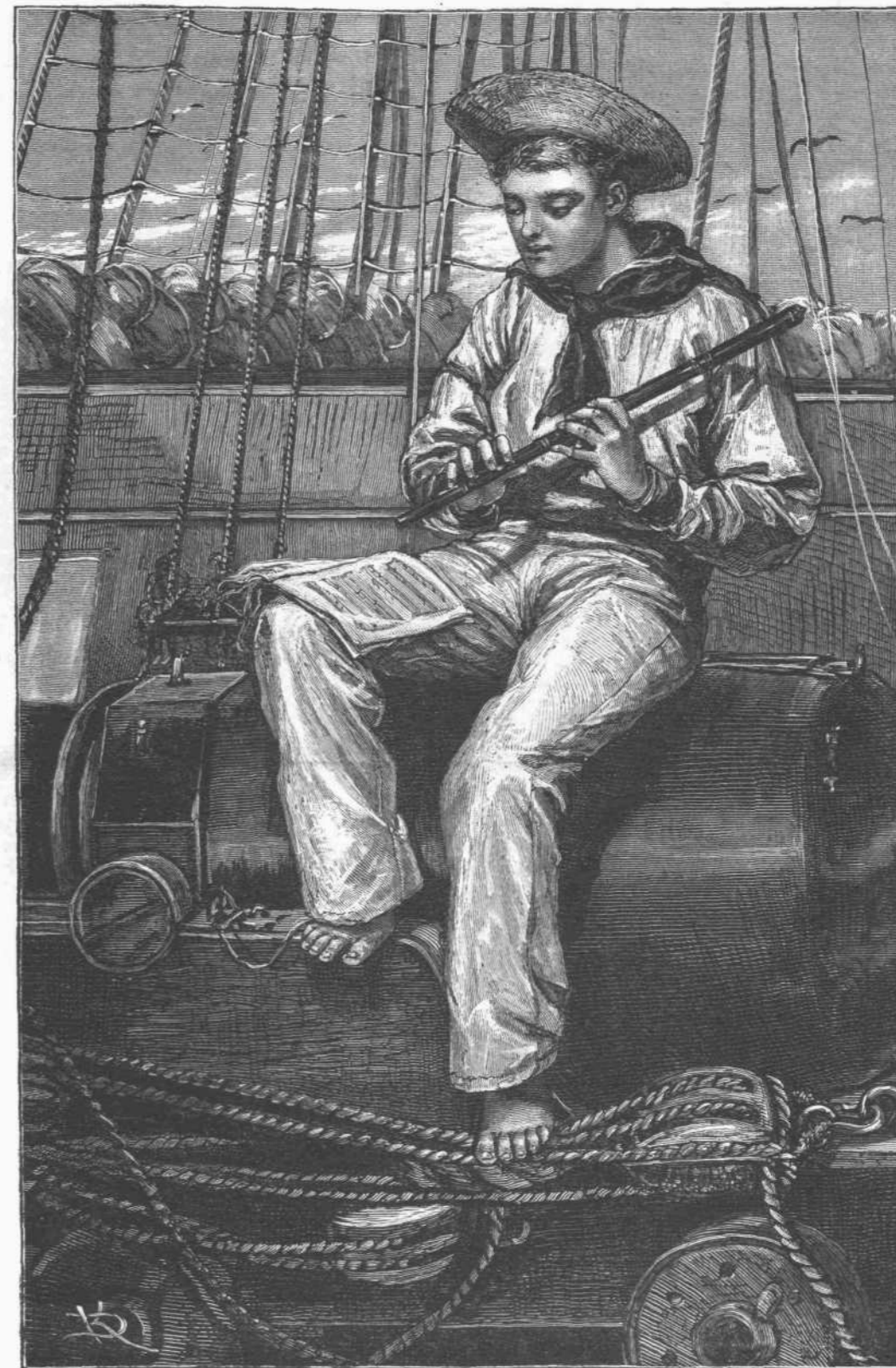
ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΣΕΣΙΑ

Ὁ γνωστός οὗτος ἄγγλος ῥήτωρ ἐνῶ νύκτα τινὰ μετέβαινε νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐνὸς χωρίου εἰς ἄλλο, βλέπει ἐρχόμενόν τινα ἀκαταλλήλως ἐπὶ ἵππου καὶ ὡσεὶ πίπτοντα* τῷ φωνάζει: ὅτι κινδυνεύει καὶ τὸν προτρέπει νὰ στριγθῇ, ἀλλ' αἰφνης οὗτος ἀνορθούμενος ἐπὶ τῶν ἀναβολέων διὰ καταλλήλου κλίσεως συλλαμβάνει τὸν ἵππον τοῦ Σέσιλ ἐκ τοῦ χαλινοῦ καὶ προτείνει τὸ πιστόλιον·

— Μὴ κινηθῆς, τῷ λέγει, διότι σὲ φονεύω.

Ἐνθυμέσῃ, ἐπανελάθεν — ἐναποθέτων τὸ πιστόλιον εἰς τὴν θήκην — ὅτε πρὸ δύο μηνῶν ἐδίδασκες περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης; λέγων δέ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως δὲν γεννᾶται ληστής, ἀλλὰ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ του τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα τῷ ἐνέπνευσεν ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι πολλοὶ πολλάκις τρέπονται εἰς τὸν ληστρικὸν βίον ἐξωθούμενοι ὑπ' αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἔλεγχος καὶ τότε μίαν ἀλήθειαν· καὶ διὰ τὴν νὰ σοὶ ἀποδείξω τοῦτο σὲ ἀφίνω ἐλεύθερον. . . .

Ὁ Σέσιλ ἀναχωρήσας δὲν ἤδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν σκηνὴν ἐνείνην καὶ πολλάκις ἐπανελάμβανεν: « ἢ εἰς Θεὸν πίστις καὶ ἐν τούτῳ ἀκόμη τῷ κόσμῳ σώζει.»

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(*16: σελ. 176)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΚΗΝΗ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ—ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ—ΓΟΥΧΟΣ (γελωτοποιός)

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου κοιμητηρίου τῆς μονῆς τοῦ Λατεράνου, ἐπὶ τῶν ὄρεινῶν συνόρων τῆς Καταλωνίας. Ἐν τῇ κοιμητηρίῳ οἱ ἄνω ῥηθέντες. Εἰς τὸ βάθος ὁ μοναχὸς Τορκουμάδας παρέρχεται κλίνων πρὸ τῶν διαφόρων τάφων. Παρατηρῶν τοῦτον ὁ βασιλεὺς, τὸν δεικνύει τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἀρχεται τῆς ἐξετάσεώς του ἀπ' αὐτοῦ.)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ ἡγουμένῳ).

Ἐν πρώτοις τί ὁ μοναχὸς εἶνε αὐτός, ὁ ἔχων Ἐξεστηκυῖαν τὴν μορφήν, ἀλλοῖον φέρων ῥάσον Τοῦ ἰδικοῦ σου, κλίνων δὲ τὸ γόνυ του, ὁσάκις Σταυρὸν κἀνένα ἀπαντᾷ;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Εἶνε τρελλός!...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὅπως

Εἶνε ὠχρός!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ναί! ἀγρυπνεῖ, νηστεύει, ἐξαντλεῖται, λαλεῖ σφοδρῶς καὶ ἄσκεπῆς τὴν κεφαλὴν βαδίζει Ὑπὸ τὸν Ἥλιον. Ἐκεῖ ἐξίσταται πολλάκις, Παραληρεῖ, φαντάζεται νὰ πορευθῆ καὶ ἰδῆ τοὺς Πάπας, τὸ καθῆκόν των αὐτὸς νὰ τοὺς διδάξῃ Γουμπητής. Ὅταν αὐτὸς διέρχεται, οἰγῶμεν Διότι εἰς τὸ τάγμα μας ἐκεῖνος δὲν ἀνήκει Μένει ἐπιτηρούμενος ἐν τῇ μονῇ μας ταῦτη· Εἰς δὲ τὰ μοναστήρια ἡμῶν κλείονται πάντες Οἱ ἱερεῖς, ὅσοι σοφοί, ἀνήσυχτοι, ρεμβῶδεις Εἰς τὰ χωρία δυνατὸν διδασκαλίαν εἶνε Νὰ σπεύρωσιν, ἀντίθετον πρὸς ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία Τῆς Ἰσπανίας βούλεται.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὅποιαν τρέλλαν ἔχει...

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Πυρὸς βλέπει ὀράματα, τὸν Σατανᾶν, τὸν Ἄδην... Καὶ πρὸ μικροῦ μένει ἐδῶ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Γέρων εἶνε!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ὀλίγον

Θὰ ζήσῃ ἐτι, φαίνεται.

(Ὁ μοναχὸς Τορκ. ἀφανίζεται χωρὶς οὐδένα νὰ ἴδῃ).

Ἐκεῖνος (καθ' ἑαυτὸν, θεωρῶν τὰς βλάβους του)

Κωδωνοκρότους δύο

Ἐχω χρυσοῦ εἶνε ἡ μέν, ἡ δὲ ὀρειχαλκίνη.

Ἡ μὲν καλεῖται ἀγαθόν, ἡ δὲ κακὸν καλεῖται!

Πλὴν ἀμφοτέρας ἀγαπῶ ἐξ ἴσου. Ὁ σκοπός μου

Εἶνε μηδέν!

(θεωρῶν τὴν πᾶσαν ἐπὶ τῶν τάφων)

Ἄνθι ἐδῶ, ἐκεῖ δὲ ξηρὰ φύλλα....

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐχαλαρώθησαν πολὺ εἰς τὰς μονὰς τὰ ἦθη;

Ὡ μοναχέ!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Αὐθέντα μου!...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Γυναῖκες θεωροῦνται

Πολὺ συχνὰ εἰς τὴν μονὴν αὐτήν. Αἶ; —

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἡ μονὴ μας

Ἐγγὺς κεῖτ' εἰς κοινόδιον τῶν Οὐρσολίνων, ἀναξ,

Αἴτινες εἶνε ποιμνιον ἡμῶν. Εἶμεθα....

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τράγοι

Φυλάττοντες ἀμνάδας.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Πλὴν, αὐθέντα μου!...

ΓΟΥΧΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐκάστη

Μονὴ ἀνδρῶν τὸ παρ' αὐτῶ κοινόδιον Οηλέων

Κατ' ἔθος ἐξομολογεῖ. Τὸ σφάλμα διαπράττει

Καὶ πατρικῶς τὸ συγχωρεῖ. Ἐπὶ δὲ τὰς καρδίας

Ἐκεῖνων βουλευούσα ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύι

Αὐτῆς, ἀφ' οὗ ταῖς ἀφαιρεῖ τὴν ἀρετὴν ἐν πρώτοις,

Τὴν ἀθωότητα αὐταῖς κατόπιν ἀποδίδει.

Τῆς ἐξομολογήσεως κρυφίον! Γλυκὺ θαῦμα!...

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Τὰ τέκνα, ἀναξ, τοῦ Λευῆ καὶ τῆς Σιών αἱ κόραι!...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἀποτελοῦσιν ἄριστα ἀνδρόγυνα. Ἄλλ' ὅμως

Δὲν θέλω στερῆ καὶ γνωστὸν θὰ κάμω εἰς τὴν Ῥώμην

Αὐτό.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ (προσκλίνων).

Αὐθέντα!

(ΓΟΥΧΟΣ καθ' ἑαυτὸν)

Εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς μονῆς των,

Ἐνθα νᾶνάσῃ ἔπαυσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅπότεν

Ὁ ἔρως, ὁ μικρὸς θεὸς, ἐξαίφνης κροταλήσῃ,

Δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ θυμωθῆ ὁ Σίτζος,

Ὁ Πάπας—ὅστις κέκρηται ἐκ θεραπευτικῆς δύο

Παιδιά—τὸ κιγκλιδωτὸν κ' ἐκεῖνοι ἂν ἀνοίξουν!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ ἡγουμένῳ).

Ἡ Ῥώμη διατίθεται νὰ τιμωρήσῃ ἡδὴ

Καὶ ὁ καιρὸς εἶν' ὠριμος!

(ἀτενίζων ἀκαρδαμικτὴ αὐτόν).

Ὁ ἅγιος Οὐργέλης

Εὐρίσκεται, ὡς ἔμαθον, ἐντὸς αὐτῶν τῶν τοίχων,

Μὲ ἐξουσιοδότησιν νὰ τιμωρήσῃ πλήρη!

(ὁ ἡγούμενος ὑποκλίνει)

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Μόνον ὡς πρὸς τὰ δόγματα καὶ ἵνα καταστρέψῃ

Τὰς πλάνας, ὡ αὐθέντα, ἡ καταβάλλῃ ταύτας.

Οὐδὲν πλειότερον...

ΜΑΡΚΙΩΝ (ταπεινοφώνως τῷ βασιλεῖ)

Καλοὶ πρόσκοποι οἱ ὀφθαλμοὶ σου

Τυγχάνουσιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ μαρκιῶν)

Ἄρεσκομαι νὰ βλέπω...

(θεωρεῖ τὴν πρὸ αὐτοῦ χαίνουσαν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου)

Τί εἶνε τοῦτο;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἄνοικτὸν μνημα, βασιλεῦ, εἶνε.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ.

Ἄπλοῦς λύχνος ἐλαίου μετὰ τινος ἀνταυγαστήρος εἶνε, ὡς γνωστὸν, τὸ μόνον φωτιστικὸν μέσον τοῦ συρμοῦ τῶν σιδηροδρόμων. Ὁ φωστὴρ ὅμως οὗτος ἔχει λίαν ἀνίσχυρον ἔντασιν, ἐλαχίστη δὲ τῆς ὁδοῦ καμπυλότης, χαράδρα ἢ πληθὺς δένδρων, κρύπτουσιν αὐτὸν εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Δὲν θὰ ἦτο δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ἰσχυρὰ φωταγωγησῆς ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ συρμοῦ ἀνήγγελλε μακρόθεν τὴν ἀφίειν αὐτοῦ. Εἰς ἐκπλήρωσιν λοιπὸν τῆς ἐργασίας ταύτης προωρισται τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, ὅπερ παρέχει ἀπλή τις ἠλεκτροδυναμικὴ μηχανὴ Gramme, κινουμένη ὑπὸ μικρᾶς ποσότητος ἀτμοῦ τῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ σιδηροδρόμου. Πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἀκτίνων προστίθεται εἰς ἀνταυγαστήρ, προσρίπτων αὐτὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐν εἶδει παραλλήλου δέσμη, οὕτω δὲ φωτίζων μετὰ μεγάλης ἐντάσεως τὴν διαβαίνουμένην ὁδόν.

Τὸ σύστημα τοῦτο, δι' οὗ τῷ 1873 ὁ Jablochhoff ἐφώτιζε τὴν ἀπὸ Μόσχας εἰς Κούροκην ὁδὸν τοῦ σιδηροδρόμου, κατὰ τὰς ὁδοποιίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', προσετέθη εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς ἐταιρίας σιδηροδρόμων, ἀλλ' ἐτι δὲν ἔγινε παραδεκτὸν διὰ τρόπον λίαν εὐνοϊκοῦ, τῶν μηχανικῶν ἀντισταμένων εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ.

Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ φωτισμὸς τῶν σιδηροδρόμων δὲν ἐδοκιμάσθη σοβαρῶς ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Γαλλίᾳ δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ βορείου σιδηροδρόμου, τῷ 1879. Ἰδοὺ τὸ σύστημα αὐτοῦ, ὅπερ ἐτέθη ἐν ἐνεργείᾳ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Girouard.

Ἐπὶ τοῦ ἐφοδιαστηρίου (tenden) ὑπάρχει δυναμοηλεκτρικὴ τις μηχανὴ Gramme, παράγουσα φῶς, λαμβάνουσα δὲ τὴν κίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης ταύτης. Ἐμπροσθεν τῆς ἀτμομηχανῆς, ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τῆς δυναμοηλεκτρικῆς μηχανῆς, κεῖται ἡ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν τὸ φῶς τοῦτο βάλλουσα φωτιστικὴ συσκευή, συγκειμένη ἐκ τινος λύχνου Jablochhoff καὶ ἰσχυροῦ τινος παραβολικοῦ ἀνταυγαστήρος. Ἐπηργυρωμένη τις ὑελίνη πλάξ ἢ μᾶλλον ἐπιλευκοχρωσμένη, ἔχουσα κλίσιν 45 μοιρῶν, δέχεται τὴν φωτεινὴν δέσμη καὶ δύναται νὰ διευθυνθῇ κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ μηχανικοῦ, διότι περιβάλλεται ὑπὸ τινος εὐκινήτου στεφάνης (cadre), ἣτις ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ κινήσῃ αὐτὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά, μένουσα πάντοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς γωνίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιλευκοχρωσμένη αὕτη πλάξ εἶνε ἡμιδιαφανής, μέρος μόνον τῆς φωτεινῆς δέσμης διευθύνεται παραλλήλως τῇ ὁδῷ· τὸ λοιπὸν ῥίπτεται καθέτως πρὸς τὰ ἄνω, σχηματίζον κωνικὴν δέσμη, ἣτις ἐπιτρέπει μακρόθεν νὰ φαίνεται ὁ συρμός, καὶ ἂν ἐτι εὐρίσκηται ἐν χαράδρᾳ, ἢ μεταξὺ δένδρων, γεφύρας καὶ λοιπῶν ἐμποδίων.

Ὁ δυνάμενος τὰ μεγάλα δύναται καὶ τὰ μικρά. Τὸ

Ἄποθηκη ὕδατος, ἀνθράκων καὶ λοιπῶν ἐφοδίων κειμένη ὀπισθεν τῆς ἀτμομηχανῆς.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἄνοικτὸν μνημα!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ναί, ἀναξ!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Διὰ τίνα πλὴν;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ὁ Πλάστης γνωρίζει

Πότε πίπτει ὁ ἄνθρωπος...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τὸ μνημα διὰ ποῖον

Εἶνε αὐτό;

(Ὁ ἡγούμενος σιωπᾷ, ὁ βασιλεὺς ἐντονώτερον...)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἰς τὴν στιγμὴν εἶπέ το! Ἄποκρίσου!

Ὅμιλε!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἄγνοῦ αὐτό... Πλὴν ἀναμένει...

Ἵσως ἐμὲ ἢ μᾶλλον σέ!

ΜΑΡΚΙΩΝ (εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως)

Ὅπότεν ἐννοοῦσι

Κἀνένα εἰς μονὴν τίνα, ἀνώτερον τῶν ἄλλων

Μοναχόν, εἶτ' εἰς τὸ καλόν ἢ τὸ κακόν, ἐκεῖνον

Τὸν ἐξαλείφουσι.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Καλὸν αὐτό, τῷ ὄντι, μέσον,

Φονεύουν τοῦτον.

ΜΑΡΚΙΩΝ

Οὐδαμῶς. Μυσάττεται τὸ αἷμα

Ἡ Ἐκκλησία! Θάπτουσιν αὐτὸν ἀπλῶς, αὐθέντα.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἡ νόσηρα.

ΜΑΡΚΙΩΝ

Εἶν' ἐρημον τὸ μέρος. Σὺ φωνάζεις

Δὲν σὲ ἀκούει πλὴν οὐδεὶς, ἀνίστασαι,

Ὅδότης κἀνεῖς!

(Δεικνύων τὴν ὁπὴν ἐν ἡ κλίμαξ καὶ πλάξ.)

Ὡθοῦσι τὸν θνητὸν βαθμίδα πρὸς βαθμίδα

Ἐδῶ. Αὐτὸς κατέρχεται, ὅταν δ' εἰς τὸν πυθμῆνα

Ἐγγίση, τότε θέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

Αὐτὸν τὸν λίθον καὶ νῦξ τῷ κλείει αἰωνίως

Τὰ βλέφαρα! Ὁ ἄνθρωπος, οἱ ἄνεμοι, τὰ δάση,

Τὰ ὕδατα, ὁ οὐρανὸς εὐρίσκοντ' ὑπεράνω

Τῆς οκίας ταύτης. Τότε δ' αὐτός...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἶνε νεκρός! Τὸ πρᾶγμα

Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον.

ΜΑΡΚΙΩΝ

Ἄν θέλῃ, ἀποθνήσκει

Καὶ οὕτω πως δὲν ἔχουσεν ἡ Ἐκκλησία αἷμα!..

(ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει νεύματι)

Ἐν Πειραιεῖ, 20 Ὀβρίου 1883.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

κοινόν τοῦτο ῥητόν ἐφαρμόζεται κάλλιστα εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν τοῦ συρμοῦ τῶν σιδηροδρόμων. Ἄφου ἐνησχολήθησαν εἰς τὸν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ φωτισμὸν τῆς ὁδοῦ, ἐπειράθησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἠλεκτρισμοῦ νὰ

συμπεπυκνωμένου ἀεριοφωτός· ἀλλ' ἡ διανομὴ τοῦ ἀεριοφωτός ἐν ταῖς διαφόροις ἀμάξαις ἐκ τῆς γενικῆς ἀποθήκης εἶνε δυσκολώτατον νὰ γείνη ἐπὶ συρμῶν, ἀφ' ὧν συχνάκις ἀφαιροῦσιν ἢ προσθέτουσιν ἀμάξας κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν.

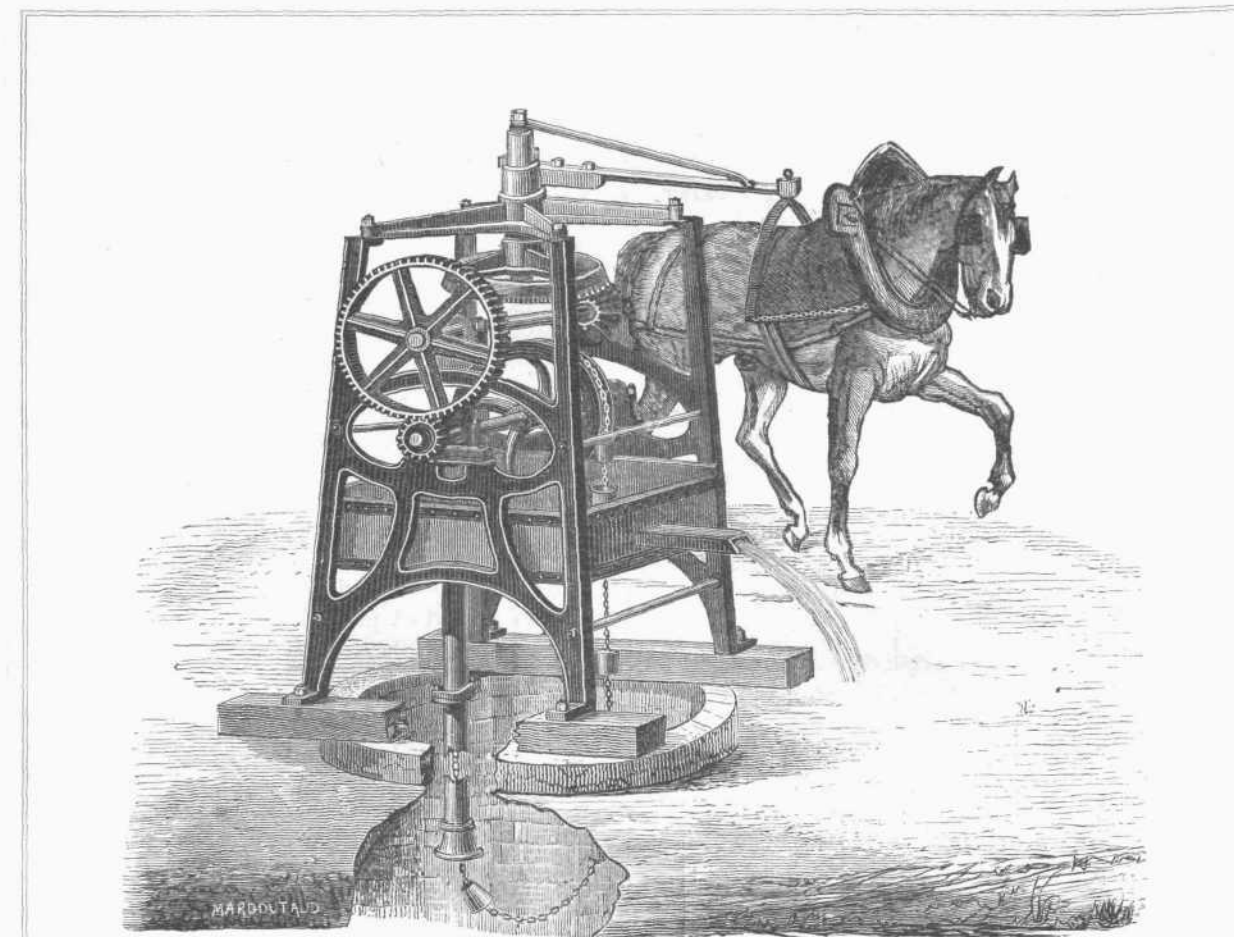
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ (ἴδ. σελ. 176)

φωτίσωσι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀμαξῶν. Εἶνε γνωστὸν πόσον γλίσχρον εἶνε τὸ φῶς, ὅπερ φωτίζει αὐτὰς κατὰ τὴν νύκτα, ἢ τὴν διάβασιν ὑπογείου σύριγγος. Ἐντεῦθεν ἐταιρίαί τινες ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀντικατέστησαν τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον διὰ μυζωτήρος τρεφομένου ὑπὸ δοχείου πλήρους

διὰ τοῦτο παρητήθη καὶ τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ γενικῆς ἀποθήκης ἀεριοφωτός σύστημα. Ὁ W. Sug ὅμως ἐθῆκεν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ἐκάστης ἀμάξης κιβώτιον περιέχον φωταέριον λίαν ἰσχυρῶς συμπεπυκνωμένον, καὶ ἐπαρκοῦν εἰς τὴν ἐν μακράις νυξὶ διατροφὴν τῆς λυχνίας.

Εἶνε φανερόν, ὅτι διάπυρός τις ἠλεκτρικὸς λύχνος τιθέμενος ἐν ἐκάστῳ χωρίσματι καὶ διατηρούμενος ὑπὸ τινος μηχανῆς Gramme, κειμένης ἐν τῷ ἐφοδιαστηρίῳ ἤθελεν ἀντικαταστήσει ἐπωφελέστατα τὸ συμπεπυκνωμένον ἀεριοφῶς, ὅπερ περιέχεται ἐν τῷ κιβωτιδίῳ τῷ τιθεμένῳ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ἐκάστης ἀμάξης. Τὰ ρευματαγωγὰ νήματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἀπλῶς πρὸς ἀλληλα συνδεόμενα διὰ τινος δι' ἀλύσεως προσκολλήσεως μετὰ τῆς σιδηρᾶς ἀγκυρίδος καὶ τῶν συνδετικῶν ἀλύσεων, αἵτινες ἐνοῦ-

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ σιδηροδρόμου, ἐπειράθησαν τῷ 1879 νὰ φωτίσωσι τὰ διαχωρίσματα διὰ 30 λυχνιῶν συστήματος Maxim τρεφομένων ὑπὸ τινος μηχανῆς Gramme, τιθεμένης ἐν τῇ πρώτῃ φορτηγίδι καὶ διευθυνομένης ὑπὸ μηχανικῆς συνδέσεως μετὰ τοῦ ἄξονος αὐτῆς. Τὸ μόνον καὶ ἐνταῦθα κακὸν εἶνε, ὅτι, ὅταν ὁ συρμός σταματᾷ, ἡ μηχανὴ παύει τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐπομένως, παράδοξον ἀποτέλεσμα, τὸ φῶς πρέπει νὰ σβύνηται ἐν ταῖς ἀμάξαις εἰς πάντα σταθμὸν τοῦ συρμοῦ· ἐάν

Η ΝΕΑ ΑΡΑΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

(ἴδ. σελ. 176)

οὐ πρὸς ἀλλήλας τὰς ἀμάξας, οὐδεμίαν ἤθελεν προεξήσει δυσχέρειαν ἐξ ἐκείνων, ἃς γεννῶσιν οἱ πρὸς ἀγωγὴν τοῦ ἀεριοφωτός χρησιμεύοντες μολύβδινοι σωλήνες, ὅταν μεταφέρωσιν αὐτὸ ἐκ τῆς γενικῆς ἀποθήκης. Τὸ μόνον ἀσύμφορον, ὅπερ παρουσιάζει τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε ἡ ἠλεκτρομηχανή, ὡς ἀποσπῶσα ἰκανὴν ποσότητα ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ. Πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς μηχανῆς ταύτης ἐδοκίμασαν ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς ἐπισωρευτὰς Faure, οἵτινες πολὺ ἀπλοποιοῦσι τὴν παραγωγὴν τοῦ φωτός, ἀφου οὐδὲν ἤθελεν αἰτηθῆ παρὰ τοῦ κινήτηρος τοῦ συρμοῦ· τὸ σύστημα δὲ τοῦτο φαίνεται τὸ μᾶλλον εὐλόγον.

κατὰ τύχην ἡ ἀμειστοιχία ἐσταμάτα ἐν τῷ μέσῳ ὑπογείου σύριγγος μελαίνης, ὡσπερ κλίβανος, πάραυτα τὸ φῶς ἤθελεν ἐκλείψει ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀμάξαις· ἤθελεν ἀποποιηθῆ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν εἶνε χρήσιμον.

Ὅπως προλαμβάνουσι λοιπὸν τὰς παραδόξους ταύτας ἐκλείψεις τοῦ φωτός, ἐκτὸς τῆς μηχανῆς Gramme, ἣτις τρέφει τοὺς λύχνους Maxim, μεταχειρίζονται ἐν τῷ ἀνατολικῷ σιδηροδρόμῳ τῆς Γαλλίας καὶ τοὺς ἐπισωρευτὰς Faure, οἵτινες πληρούμενοι ἠλεκτρισμοῦ κατὰ τὴν κίνησιν τῆς ἀμειστοιχίας δι' αὐτῆς ταύτης τῆς κινήσεως

ἐμποδίζουσι τὰς κατὰ σταθμούς τοῦ συρμοῦ ἀποσβέσεις τῶν φωτιστικῶν λυχνιῶν.

Βλέπομεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τελευταίας μερικότητος ταύτης, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀμαξῶν δὲν εἶνε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τόσοσ ἀπλῆ, ὅσον ἤθελέ τις ὑποθέσει κατ' ἀρχάς, καὶ ὅτι τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον, ὅπερ φωτίζει τὰς ἀμάξας ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀξιώσεως, δὲν εὐρίσκεται ἐτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ παυθῆ ἀπὸ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

I. X. ΒΛΑΣΣΗΣ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει καὶ τὰς προλήψεις του, αἰτινες δύνανται νὰ ἐνομασθῶσι δοξασίαι οὐδεμίαν ἔχουσαι πραγματικὴν βᾶσιν καὶ αἰτινες περιορίζονται εἰς στενότερον κύκλον ἐπιρροῆς, ἢ αἱ θρησκευτικαὶ δεσπομονίαι.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡς καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσιν αἱ προλήψεις ἐπιπερροῦσιν ἰσχυρότατα εἰς πάσας τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Αἱ ἐξῆς ἐρανοσθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀξιολόγου περὶ Ἰαπωνίας συγγράματος τοῦ τέως καθηγητοῦ τοῦ ἐκεῖ αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου κ. Griffis εἶναι ὀλίγαι ἐκ τῶν γενικωτέρων προλήψεων τῆς Ἰαπωνίας.

«Οἱ Ἰάπωνες οὐδέποτε σαρόνουσι τὴν οἰκίαν ἀμέσως ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ τις ἐξ αὐτῆς, φρονούντες, ὅτι τοῦτο εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν εὐημερίαν της.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου οὔτε ὁ νυμφίος οὔτε ἡ νύμφη φέρει ἔνδυμα πορφυροῦ χρώματος, ἐκ φόβου μήπως ὁ σὺνδεσμος τοῦ γάμου θραυσθῆ ταχέως, ὡς καὶ τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἀφανίζεται εὐκολώτερον πάντων.

Ἐὰν τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον φάρμακον δι' ἀσθενῆ τινα θραυσθῆ ἢ ἄλλως πως κατὰ τύχην τὸ ἱατρικὸν χυθῆ, τοῦτο θεωρεῖται ὡς βέβαιον τεκμήριον, ὅτι ὁ ἀσθενὴς θέλει ἀναλάβῃ.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ κόπη τις τοὺς δρυχὰς του πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς ταξείδιον, μήπως ἀτιμία τις ἐπιπέσῃ εἰς αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας του. Οὔτε πρέπει νὰ κόπη τις τοὺς δρυχὰς του τὸ ἑσπέρας πρὶν κοιμηθῆ, μήπως ἀντ' αὐτῶν φυτρώσῃσιν δρυχες γαλῆς. Προσέτι ἂν, ἐνῶ κόπη τις τοὺς δρυχὰς του, πετάξῃ εἰς τὸ ἄκρον τεμάχιόν τι ἐξ αὐτῶν, τοῦτο σημαίνει ὅτι θέλει ἀποθάνῃ ταχέως.

Ὅταν τις ἐπισκεπτόμενός σε κἀθῆται πλειοτέραν ὥραν παρ' ὅ,τι σοὶ εἶνε εὐχάριστον, τότε ἐν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μεταβαίνει εἰς τὸ μαγεῖρετον, ἀναστρέφει τὸ σάρωμα καὶ σκεπάζει αὐτὸ μὲ πανίον τι, καὶ μετὰ τοῦτο φυσᾷ αὐτὸ μὲ φυστήριον. Ὁ ἀδιάκριτος ἕνεος τότε θέλει ἀναχωρήσει.

Πατὴρ Ἰάπων οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς τὸ παιδίον του νὰ θεωρῆ ἑαυτὸ εἰς κάτοπτρον φοβούμενος μήπως τὸ παιδίον ὅταν ἠλικιωθῆ καὶ νυμφευθῆ κἀμὴ δίδωμι τέκνα!

Ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιδημία εὐλογίας οἱ γονεῖς γράφουσι γνωστοποιήσιν λέγουσαν, ὅτι τὰ τέκνα των εἶνε ἀπόντα ταύτην δὲ τοιχοκολλῶσιν ἐξω τῆς οἰκίας· τοῦτο θεωρεῖται μέσον προφυλακτικὸν ἀσφαλέστατον.

Οἱ Ἰάπωνες θάπτουσι τοὺς νεκρούς των μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς βορρᾶν, τοὺς δὲ πόδας πρὸς νότον· τούτου ἕνεκα οὐδεὶς Ἰάπων κοιμάται εἰς τοιαύτην θέσιν ἂν καὶ αὕτη εἶνε ἡ ὑγιεστάτη.

Ὅταν ἐκβάλλῃ τις ὀδόντα, ῥίπτει μὲν αὐτὸν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἂν εἶνε ἐκ τῆς κάτω σιαγόνας· θάπτει δὲ ὑπὸ τὰ

θεμέλια, ἂν εἶνε ἐκ τῆς ἄνω ὅπως φυτρώσῃ νέος ὁδὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐὰν γυνὴ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ φύου, θέλει χάσει τὰς φρένας της· ἂν δὲ ἐπὶ ἑυραφίου, τοῦτο θέλει ἀμβλυθῆ.

Ἐὰν ἀναφλεχθῆ ἡ κόμη ἀνδρός, οὗτος θέλει χάσει τὰς φρένας του.

Κοράσιον ὅπερ δαγκάνει τοὺς δρυχὰς του, θέλει γεννᾶ τέκνα μὲ δυσκολίαν, ὅταν ὑπανδρευθῆ.

Ἐὰν παιδίον ἀκουμῆσῃ ὄπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θέλει αὐξήσῃ πλέον κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ παιδιά νὰ μετρῶσι τὸ ὕψος των, οὐδὲ νὰ φέρωσι φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, διότι τοῦτο ἤθελεν ἐμποδίσαι τὴν αὐξήσιν των. Σημειωτέον δὲ, ὅτι σπανίως βλέπει τις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἀνδρας ἢ γυναῖκας φέροντας φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καθὼς ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδιά ἄτινα τρώγουσι τὸ κεκαυμένον ἄρῶζιον τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος, θέλουσι λάθει εἰς γάμον συζύγου, ὡν τὸ πρόσωπον εἶναι σηματουμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας.

Ὅστις πίνει ὕδωρ ἢ τίον ἐξ ἀγγείου στενολαμίου ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, θέλει ἀποκτήσῃ τέκνα ἔχοντα στόμα ὡς τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου.

Ἐὰν δὲ τις, πορευόμενος ἵνα ψαρεύσῃ, συναντήσῃ κατ' ὄδον ἱερεῖα, δὲν θὰ πιάσῃ τίποτε.

ΜΕ ΛΕΓΟΥΝ ΝΑ ΜΗ ΨΑΛΛΩ

Μὲ λέγουν νὰ μὴ ψάλλω φαντασθῆτε!
νὰ καταπνίξω πάντα μου παλμόν,
νὰ εἶπω πρὸς τοὺς στῆνοὺς μου «πνίγετε»
νὰ κλαίω μὲ γελῶντα ὄφθαλμόν.
Θεέ μου, τόσα δῶρα λοιπὸν μάτην
διέχυσεν ὁ ἀπειρός σου νοῦς,
τὴν καλλονὴν παντοῦ τὴν ὑπερτάτην
ὑπὸ τοὺς σαπφεινοὺς οὐρανοῦς.
Τὸν ἔρωτα, τὸ ῥόδον, τὴν ἐλπίδα,
τῆς ἀηδόνος τὸ ἄσμα τὸ ῥεμβόν,
παντοῦ τοῦ πνεύματός σου τὴν σφραγίδα,
ἵνα σιγᾷ τὸ στήθος μου βωδόν;

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

Ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐξελέχθη τοιοῦτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1879 μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μακμαίων. Ὁ Γρεβὺ ἐγεννήθη τὸ 1813, ἐσοῦδας τὰ νομικὰ καὶ ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ῥιζοσπαστῶν. Τῷ 1848 διωρίσθη εἰσαγγελεὺς τοῦ νομοῦ του καὶ ἐπειτα ἐξελέχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρείας. Μετὰ τὸ πρακτικὸν περιωρισθῆ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μόνον κατὰ τὸ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ βιογραφῆσωμεν ἐν ἐκτάσει τὸν αἰμίμηστον Ἠλίαν Τανταλίδην († 1876), ἀλλὰ τε καὶ οὐκ ὀλίγα ἐγράψαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ τῆς Κεράτσα, τῶν Ἰδιωτικῶν Στιχοῦργημάτων, τῆς Πασχαλιᾶς καὶ πλήθους χαριεσμάτων Παιδικῶν ἄσματων, ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ κ. Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση ἐν τῷ α' τόμῳ τοῦ Παρνασσού. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τυφλὴ ἀλλὰ περι-

Η ΝΕΑ ΑΡΔΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ νέα αὕτη μηχανὴ χρήσιμος εἰς τοὺς μικροὺς κηπουροὺς καὶ τοὺς μεγάλους κτηματίας εἶνε χειροκίνητος, ἱπποκίνητος καὶ ἀτμοκίνητος, ἀναδίδουσα μεγάλην ποσότητα ὕδατος ἐκ βάθους μεγίστου καὶ δι' ἐλαχίστης δυνάμεως: ὁ μηχανισμὸς δὲ αὐτῆς εἶνε ἀπλούστατος εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένην ζημίαν. Μία ἄλλοσος γαλδανισμένη φέρουσα κωνικὰ πώματα ἐξ ἐλαστικοῦ (caoutchouc) κινῆται ἐντὸς σωλῆνος ἐκ χαλκοῦ λείου ἐσωθεν. Τροχαλαία ὀδοντωτὴ χρησιμεύει εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀτέρμονος ἀλίσσου, ἡ δὲ κίνησις δίδεται εἰς τὴν τροχαλαίαν διὰ τῶν συνθῶν μέσων (ὀδοντωτῶν τροχῶν κ.λ.). Τὰ ἐλαστικὰ πώματα ἀλλάσσονται εὐκολώτατα ἄνευ τῆς βοήθειας μηχανικοῦ, οὕτω δὲ ἡ μὴ ἀναγκαία ἐπισκευὴ δύναται νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου.

Τὰς ἀρδευτικὰς λοιπὸν μηχανὰς ὡν ἡ στερεότης καὶ ἡ καλὴ κατασκευὴ ἐδοκιμάσθησαν ἤδη διότι τῇ ἀόκνῳ προσπάθειᾳ τοῦ γεωργικοῦ μηχανικοῦ κ. Β. Π. Καλογεροπούλου μεγίστην διάδοσιν ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα, συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις συγγαίροντες ἅμα τὸν μάλα μοχθήσαντα πρὸς διάδοσιν αὐτῶν κ. Β. Π. Καλογερόπουλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΛΔΗ

Σῦρος δερβίσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμόναζεν ἐν δάσει τρεφόμενος μὲ φύλλα δένδρων καὶ προσευχόμενος σχεδὸν κατ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης τὸν ἐπεσκέφθη καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ὀμιλιῶν τῷ εἶπεν: «Ἐὰν συγκατατίθεσαι θὰ ἐτοιμάσωμεν ἐντὸς τῆς πόλεως οἶκημα διὰ σὲ ὅπου θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ καταγίνῃσαι εἰς τὰ εὐσεβῆ σου ἔργα καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκεπτόμενοί σε θὰ ἐπωφελῶνται τῶν συμβουλῶν σου προσπαθοῦντες νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρετάς σου καὶ τὴν εὐσεβείαν σου». Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἤρσαν τῷ μοναχῷ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τῷ εἶπον: «Διὰ σεβασμὸν πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ Βασιλέως πρέπει νὰ ἔλθῃς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ἵνα γνωρίσῃς τὰ ἦθη αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐπειτα δὲ ἂν ἡ ἀρετὴ σου δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν μετὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας τῶν κατοίκων τῆς πόλεως συναναστροφῆν, εἶσαι ἐλευθέρως καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ.» Λέγουσιν ὅτι ὁ δερβίσης πεισθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅτι ἠτοίμασαν δι' αὐτὸν τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως ὅστις κατέθελε τὴν καρδίαν καὶ εὐφραίνει τὴν ψυχὴν.

Τὰ ἐρυθρὰ του ῥόδα ὠμοιάζον μὲ τὰς παρεῖας τῶν ὠραίων καὶ οἱ ὑακίνθοι του μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς φίλης μου. Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν τελευταίων τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν ἐφαίνοντο ὡς παιδιὰ μὴ θηλάσαντα ἐτι τὸ γάλα τῆς τροφοῦ των.

Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν ροιῶν ἐκρέμοντο οἱ καρποὶ ὡς πῦρ ἠρτημένον ἀπὸ τῶν πρασίνων δένδρων.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν εἰς τὸν δερβίσην μίαν ὠραίαν παρθένον ἢ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε πλασθῆ ἀπὸ τοὺς ὑακίνθους καὶ τὰ ῥόδα τῶν κήπων ἐκείνων.

Τελεῖα καλλονὴ δυναμένη καὶ δερβίσην νὰ προσελκύσῃ, μορφή ἀγγέλου λαμπρότερα καὶ ταῶ. Εἶχε τοιαύτην ὠραιότητα ὥστε ἀφοῦ τὴν ἔβλεπέ τις ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετάς τοῦ εὐσεβοῦς δερβίσου.

Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκορέννυτο ποτε ἐκ τῆς θεᾶς της, ὅπως

παθῆς ἀηδῶν, κατὰ τὸν κ. Θ. Ἀφεντούλην, ἐδίδασκεν ἀπὸ μνήμης τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χαλκίδος ἔνθα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ διετέλει ὡν ἐκ τῶν ἐγκριστοτέρων αὐτῆς καθηγητῶν.

Ὡ πραγμάτων ἀλλοίως ἀλλοίων!

Ὡ τοῦ χρόνου σιδήρεον κράτος!

Πόσος πρῶν σ' ἀπῆντων καὶ ποτὸν

μ' ἀπαντᾷ καὶ μ' ἀφίνας ἐσχάτως!

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἠλία Τανταλίδου)

Μὲ καράδια στὰ ταξείδια

Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ

Μὲ τῆς θάλασσης τὰ φεῖδια

Τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βορείας δὲν τὸ τρομάζει

Οὐτ' ἡ ἄπιστη νοτιά,

Οὔτε χιόνι οὔτε χαλάζι

Οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλειὰ πουρνὸ καὶ βράδυ

Μὲ τὸ στρόφο στὸ πλευρὸ

Ξηρὸ τρώγει παξιμάδι

Πίν' ἀκάθαρτο νερὸ.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι

Ἀναδαίνει στὰ πανιά

Καὶ μὲ ῥόλους εἰς τὸ χέρι

Λύνει δένει τὰ σχοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα

Τὸ φυλάγει μοναχῆ

Τῆς μανούλας του ἢ λαχτάρα

Τῆς μανούλας του ἢ εὐχῆ.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκάρι

Νὰ τὸν διῆ καμμιὰ φορὰ,

Νὰ τὸν ποῦν μικρὸ Κανάρη

Μέσ' στ' ἀθάνατα Ψαρρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος Γοδοφρεῖδος Γερβίνος ἐγεννήθη ἐν Δαρμιστάτῃ κατὰ Μάιον τοῦ 1805 καὶ ἀπέθανε κατ' Ἰούνιον τοῦ 1871. Ἐνῶ δὲ ἦτο κατ' ἀρχὰς προωρισμένος νὰ ἀκολουθήσῃ στάδιον ἐμπορικόν, αἴφνης ἠθάνθη ἀκατανίκητον κλίσιν εἰς τὰ γράμματα καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατῴρθησε νὰ περατώσῃ τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του μετ' ὅ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον προβαίνων, ἀνεδειχθῆ ἐκ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Εὐρώπης, συγγράψας πλῆθος συγγραμμάτων ποικίλης ὑποθέσεως καὶ ὕλης. Τῷ 1834 ἀνομάσθη ἐπίτιμος καθηγητῆς ἐν Ἀιθελβέργῃ, ἔνθα τὰ μαθήματα αὐτοῦ διήγειραν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἔργα τὰ ἀπαθανάτισαν τὸν Γερβίνον, ἐν οἷς καταριθμεῖται ἡ Ἱστορία τῆς ποιητικῆς φιλολογίας τῶν Γερμανῶν, Ἀρχαὶ τῆς Ἱστορίας, Ἱστορικὰ πονημάτια κλ. Τὸ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γερβίνου τὸ μᾶλλον ἀφορῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, εἶνε ἡ Ἐπανάστασις καὶ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, μεταφρασθῆν εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τῶν Μ. F. Missen καὶ Λεωνίδα Σγούτα Insurrection et régénération de la Grèce 2 τόμοι εἰς 8^ο 1863, καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Η. Περβάνογλου, ἐν Ἀθήναις.

Τελευταῖον ἔργον τοῦ Γερβίνου εἶνε ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰθ' αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἐν Βιέννῃ συνθηκῶν εἰς τὸ μῶμος 16.

καὶ ἡ δὲ ψαλμὸς τοῦ ὑδρωπικοῦ δὲν σβέννυται ποτε ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Εὐφράτου.

Ὁ δερβίσης ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἡδέα τὴν γεῦσιν φαγητὰ ν' ἀνευρίσκη εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς καρπούς καὶ τὰ μῦρα καὶ νὰ βλέπῃ μὲ ἔρων ὄμμα τὴν νεαρὰν ἀκόλουθον. Οἱ σοφοὶ εἶπον «Οἱ βόστρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης μιᾶς ὥραιας εἶνε ἄλυσος διὰ τὸν πόδα τῆς ἀρετῆς καὶ δίκτυον διὰ τὸ ἐλαφρὸν καὶ εὐθυμον πτηνόν.

Ἐθυσίασα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θρησκείαν μου, ὡς καὶ τὴν ἀρετὴν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. Πράγματι ἐγὼ σήμερον εἶμαι τὸ ἐλαφρὸν πτηνόν καὶ σὺ τὸ δίκτυον. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ εὐτυχία τῶν ἀθῶων ἡμερῶν τοῦ εὐτυχοῦς δερβίσου παρήλθε, διότι ἐλέγθη. «Ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν νόμων διερμηνεύεις, οἱ φιλόσοφοι, οἱ εὐφάνταστοι ποιηταί, καὶ οἱ ἔχοντες μεταλλικὴν τὴν φωνὴν ῥήτορες, ὅταν καταβιβάζωσιν ἑαυτοῦς, ἵν' ἀπολαύσωσι τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου ὁμοιάζουσι τὴν μῦαν τῆς ὁποίας οἱ πόδες κολλῶσιν εἰς τὸ μέλι.»

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν μοναχόν τὸν εὔρε παρηλλαγμένον ἀπὸ ὄχρου κατεσκληρότος εἶχε γίνεαι λευκὸς ῥοδοκόκκινος καὶ παχύς, ἀνεπαύετο δ' ἐπὶ γνωσθῶν ταπήτων καὶ μεταξίνων προσκεφαλαίων μὲ φυσιογνωμίαν νηρηίδος ἀκόλουθος Ἰστατο, ὀρθία ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἀερίζουσα αὐτὸν διὰ ῥιπιδίου ἐκ πτερῶν ταῶ. Ὁ μονάρχης ἐχάρη διὰ τὴν εὐτυχιάν τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφοῦ ὠμίλησαν περὶ διαφορῶν πραγμάτων τοῦ εἶπεν: «Ἀγαπῶ δύο τάξεις ἀνθρώπων τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μοναχοὺς». Φιλόσοφος Βεζίρης ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην καὶ εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα: «ὦ Βασιλεῦ, ἀγάπα καὶ τὰς δύο ταύτας τάξεις διότι ἀληθῶς εἶνε ἀξιαγάπητοι· χρυσὸν μόνον τοῖς σοφοῖς δίδε ἵνα δύνανται ν' ἀναγινώσκωσι περισσότερον, τοῖς δὲ μοναχοῖς μὴ ἴδιδε τίποτε ἵνα διαμείνωσι πάντοτε ἐνάρετοι.

Ὁ μονάρχης δὲν χρειάζεται οὔτε δραχμὴν, οὔτε δηνάριον. Ὅταν ὁ μονάρχης δερβίσης δέχηται χρήματα προσπάθει νὰ εὔρησ ἄλλον διότι δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει τὸν θεὸν καὶ εἶνε ἐνάρετος, ἐκεῖνος εἶνε μοναχός, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ, διὰ τοῦτο χρήματα δι' εὐσεβῆ ἰδρύματα καὶ ἐλεημοσύνας.

Ὁ δάκτυλος καὶ ὁ λόγος τοῦ ὠπίου μιᾶς ὥραιας θέλγουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἂν δὲν εἶχε στολισμένον μὲ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ σμαράγδινα δακτυλίδια. Εἶπέ. ἄς μὴ δοθῶσιν οὔτε ψιμύθιον οὔτε σμαράγδινα δακτυλίδια, οὔτε χρυσᾶ ἐνώτια εἰς τὴν πριγκίπισσαν ἥτις εἶνε πεπρωτισμένη μὲ θελκτικὸν πρόσωπον καὶ χάριν, δὲν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῶν. Εἶπέ, ἄς μὴ δοθῶσι χρήματα δι' ἐλεημοσύνας καὶ συνδρομὰς τῶν μοναστηρίων τοῦ ἐναρέτου, καὶ μὲ ὀρθὴν κρίσιν, πεπρωτισμένου δερβίσου. Ἐνόσῃ ἔχω χρήματα καὶ ἐλλείπει ἀπὸ τῆς καρδίας μου ἡ ἀρετὴ μὴ μὲ ὀνομάζῃς μοναχόν.

Μετάφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΑΜΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἄλέξανδρος ὁ Μέγας ἀφίκετό ποτε εἰς τινὰ ἀπομακρυσμένον καὶ πλούσιον τόπον τῆς Ἀφρικῆς οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ καὶ προσήνεγκον αὐτῷ κἀνίστρα πλήρη χρυσῶν μῆλων καὶ καρπῶν. — Τρώγουσι τοὺς καρπούς τούτους παρ' ὑμῖν; εἶπεν ὁ Ἄλέξανδρος· δὲν ἦλθον ὅπως ἴδω τὰ πλοῦτή ὑμῶν ἀλλ' ἵνα μάθω τὰ ὑμέτερα ἴθι. — Τότε ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐνθα ἐδίκαζεν ὁ βασιλεὺς.

Ἀκριβῶς τότε προσῆλθε πολίτης τις καὶ εἶπεν: Ἠγόρασα, ὦ βασιλεῦ, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου γῆπεδόν τι, καὶ σκάπτων τὸ ἔδαφος εὔρον θησαυρόν· οὗτος δὲν μοι ἀνήκει· διότι ἠγόρασα μόνον τὸ γῆπεδον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ ἔμωσ δὲν θέλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸν ὀπίσω ὁ πωλητής. — Καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀπήντησεν: Εἶμαι ὅσον καὶ ὁ συμπολίτης μου εὐσυνειδήτος. Ἐπώλησα αὐτῷ ὀλόκληρον τὸν ἀγρόν, ἄρα καὶ τὸν θησαυρόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανελάβε τοὺς λόγους αὐτῶν ὅπως ἴδωσιν ἂν ὀρθῶς ἐνόησεν αὐτοὺς. Τότε εἶπεν· «Ἐχεις υἱόν, φίλε; — Μάλιστα. — Καὶ σὺ θυγατέρα; — Μάλιστα. — Τὰ τέκνα ὑμῶν ἀγαπῶνται; — ὦ! πολὺ! — Δοιπόν! νυμφεύσατε τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ δότε αὐτοῖς τὸν εὐρεθέντα θησαυρόν ὡς προῖκα! Αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου!

Ὁ Ἄλέξανδρος ἐξεπλάγη ἀκούσας ταύτην τὴν κρίσιν. Δὲν ἐδίκασα ὀρθῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε τόσον ἐκπλήττεσαι; ὦ! ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἄλέξανδρος, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ θὰ ἐδίκαζον ἄλλως. — Καὶ τί νὴ τῶν; — Τὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμολογήσω, ἀπήντησεν ὁ Ἄλέξανδρος, θὰ ἐλαμβάνομεν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ διὰ τὸν βασιλέα.

Τότε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε: Καὶ φωτίζει λοιπὸν καὶ παρ' ὑμῖν ὁ ἥλιος; καὶ βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἐφ' ὑμῶν; — Ὁ Ἄλέξανδρος ἀπεκρίνατο: Ναί. — Τότε βεβαίως γίνεται τοῦτο ἕνεκα τῶν ἀθῶων ζῶων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν ἐπειδὴ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἀνάξιοι καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας συνεσκευάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε κατὰ τίνας. Εἰς τῶν περιέργων αὐλικῶν αὐτοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν μείνας μόνος σὺν αὐτῷ κατὰ τίνας προὔτιθετο νὰ κινήσῃ τὸν πόλεμον.

— Δύνασαι νὰ σιωπῆς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ κατέλιπεν αὐτὸν χαίνοντα.

Ἡ Κίσσα καὶ ἡ Περιστερὰ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τινὰ πρὸς τὸν Ταῶ ἐπίσκεψιν.

— Δοιπόν, πῶς σοι ἐφάνη σήμερον ὁ Ταῶς; ἠρώτησεν ἡ Κίσσα. Δὲν σοι ἦτο, καὶ πολὺ μάλιστα, δυσάρεστος; Καὶ πόσον εἶναι ἀλαζῶν! ἠθέλα μόνον νὰ γνωρίζω διὰ τί ἔχει τόσην μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑαυτοῦ· ἔχει βέβαια διὰ τοὺς πόδας του! Δὲν παρετήρησες πόσον εἶναι οὔτοι δυσμορφοί; Ἄλλ' ἡ φωνὴ του! Τίποτε ἀηδέστερον καὶ πλεον ἀνυπόφορον αὐτῆς δὲν ἔχω ἀκομῆ ἀκούσει. Δὲν ἔχω δίκαιον;

Ἡ Περιστερὰ ἀπήντησε μετὰ παρρησίας.

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔδωκα εἰς ὅλα ταῦτα οὐδεμίαν προσοχὴν, διότι εἶχον νὰ θαυμάσω τὴν ὠραίαν του κεφαλὴν, τὸ κάλλος τῶν πτερῶν του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ οὐρανὸν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθ' ἑλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ συμφορὰ συνοδεύεται ὑπὸ στεναγμῶν· πολιορκεῖ κρυφίως τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων σήμερον κτυπᾷ τὴν μίαν θύραν αὐριον τὴν ἄλλην· ἀλλ' οὐδεμίαν φεῖδεται. Ὁ ἀπαίσιος καὶ ὀλέθριος ἀγγελος ἐνωρίς ἢ ἀργά θὰ φθάσῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκάστης ἀνθρώπων θύρας.

Οὐρανοὶ καὶ ἀπειρον! σᾶς ἐφαντάσθη ἀλλὰ δὲν σᾶς ἠνόησα· ἐπόθησα νὰ σᾶς ἀντιληφθῶ ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ διόπτρα· ἐπεθύμησα ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη ἀλλὰ στεροῦμαι τοῦ ὀδηγοῦ ἀγγέλου.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε ἀθλιον, τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία.

Ὅλιγοὶ νέοι γνωρίζουσι νὰ εἶνε γέροντες.

Ἡ ἀδικία εἶνε τὸ δίκαιον ἐκεῖνου ὅστις ἔχει ἀδικίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΑ Ποίημα Παύλου Γνευτοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1883. Ἀφιερῶται τῷ γυμνασίῳ Ἀ. Γ. Ἀντωνιάδῃ, σελ. 16.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ἐναίσιμος διατριβὴ Ἰωάννου Κ. Βελιμέζη διδάκτορος τὰ Νομικά. Ἐν Ἀθήναις τυπογραφεῖον «Ὁ Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ 1883. Ἀφιερῶται τῷ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγίου τάφου ἐν Ἑλλάδι κ. Γερμανῷ Ἀποστολάτῳ. Ὅλιγαι βεβαίως ἐκ τῶν ἐναίσιμων τούτων διατριβῶν δὲν γράφονται ἀπλῶς μόνον διὰ τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν· μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἀδιστακτικῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ παρούσα ὡς συγγραφεῖσα μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ ἰδίας ἀκριβοῦς μελέτης· τὸ ζήτημα εἶνε κοινωνικὸν καὶ ἀξίον ἀναγνώσεως ἐτι μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ νεαρὸς διδάκτωρ πλήν τῶν ἀνωτέρω καλῶν συστατικῶν καὶ γλώσσαν ρέουσιν μετεχειρίσθη καὶ δὲν στερεῖται ἀληθοῦς αἰσθηματός.